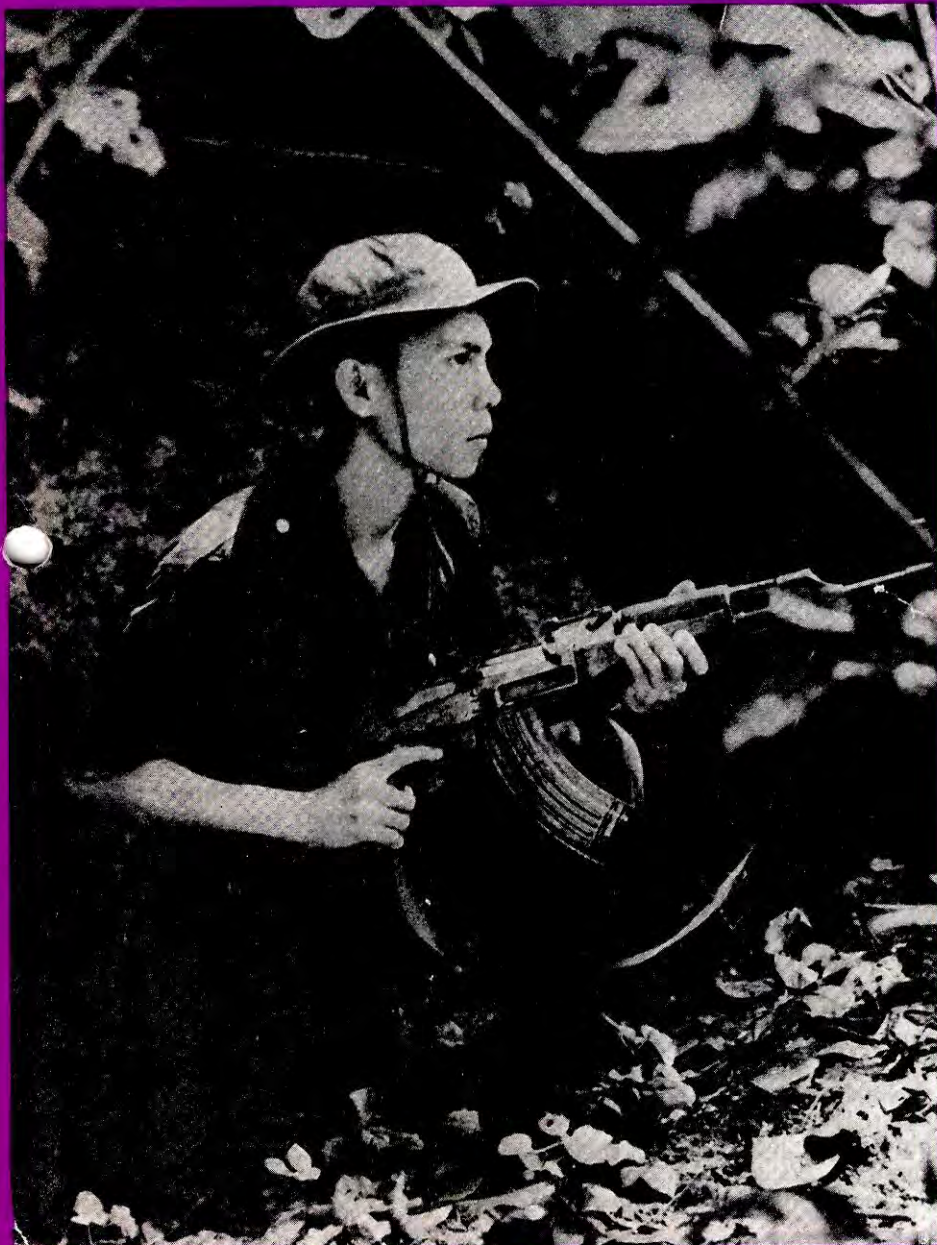

for vietnam

*nr1 1972 årg.7
pris kr. 1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Den eneste vei

Av Le Tan Loi

Jeg spør ham: Din far?
— Fienden har skutt ham

Jeg spør ham: Din mor?
— Fienden har kvalt henne

Jeg spør ham: Din kone?
— Granatene utslettet henne
og vårt ufødte barn

Jeg spør: Ditt hjem?
— Fienden har brent det

Jeg spør: Din landsby?
— Fienden har utslettet den
har jaget innbyggerne
til »strategiske» landsbyer

Jeg spør ham: Hvor går du hen?
Så tørrer han sine tårer og ler

— Jeg har nå bare en vei,
hele mitt folks vei:
Utslette fienden

Felles V-uke i Norden 10. - 16. april.

På et fellesnordisk møte i København i begynnelsen av desember 71 møttes de nordiske Vietnamkomiteene. Tilstede var representanter fra De Danske Vietnamkomiteene, FNL-gruppene i Finland, De Förenade FNL-gruppene i Sverige og Den norske Solidaritetskomiteen for Vietnam. Vi gjengir her en uttalelse fra møtet.

Uttalelse fra fellesmøte mellom de nordiske vietnamorganisasjonene fra Danmark, Finland, Norge og Sverige.

Framgangen for de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp fortsetter. USA-imperialistenes forsøk på å vietnamisere krigen, få asiater til å bekjempe asiater, har lidd nye nederlag. Enmannsvalget i Saigon, statskuppet i Thailand og den kambodsjanske quislingen Lon Nols oppløsning av parlamentet i Pnom Penh, er klare beviser på at USAs marionetter blir stadig mer isolert. Samtidig blir nye grupper av folket aktivt med i motstandskampen.

I Kambodsja har frigjøringshæren FUNK vunnet slaget om strategisk viktige byer. Vi

fordømmer USA-Saigontroppenes nye massive invasjon i Kambodsja og er sikre på at den vil føre til ytterligere nederlag for de amerikanske aggressorene.

President Nixon avslørte i sin tale 12. november at han ikke er villig til å trekke sine tropper helt ut av Indo-Kina. Han har ikke svart på PRRs fredsplan som utløper 20. desember, men vil bare «fred» på de amerikanske imperialistenes betingelser.

Den amerikanske imperialismen lider stadige nederlag. Den verdensomfattende isoleringen av USA ble klart markert da Kina fikk sin plass i FN, med overveldende flertall. Dollarkrisen og de krisetiltakene som er blitt gjennomført i USA, har ytterligere skjerpet det amerikanske folkets kamp mot de amerikanske monopolenes folkefiendtlige politikk. Oppsvinget i streikebevegelsen viser dette klart.

Innføring av 10 % importavgift har også økt motsetningene mellom imperialistene. Japan og EEC-landene har kritisert USA skarpt for deres proteksjonistiske politikk og har vært lite villige til å bære de byrdene det medfører å berge USA gjennom krisen. USA-imperialismen blir stadig svekket, og de andre imperialistiske statene fører en stadig mer selvstendig politikk for å fremme sine egne interesser. Forsøket på å få

Norge og Danmark som medlemmer av EEC er et eksempel på dette. Men det allmenne oppsvinget i den anti-imperialistiske kampen har økt den folkelige motstanden mot imperialistenes framstøt. Vietnamorganisasjonene i Norge og Danmark støtter opp om kampen mot EEC og ser på den som en viktig del av den anti-imperialistiske kampen.

Anerkjennelsen av DRV i Norge og Danmark er et viktig steg framover for vietnamopinionen. Det må nå settes ytterligere press på regjeringene i Norden for at alle forbindelser med Saigonjuntaen blir brutt og PRR anerkjent.

De nordiske vietnamorganisasjonene vil markere enheten i solidaritetsarbeidet ved å arrangere en samtidig solidaritetsuke for Indo-Kinas folk i alle de nordiske land 10-16 april. Det vil bety en ytterligere styrking av kampen mot USA-imperialismen for kravet USA ut av Indo-Kina.

De nordiske vietnamorganisasjonene ser seg selv som en del av en felles internasjonal front mot imperialismen. Derfor vil de samtidig som de øker sin støtte til frigjøringskampen i Indo-Kina, aktivt arbeide for å mobilisere så mange som mulig til kampen mot USA-imperialismen i Norden. Vi mener fortsatt samarbeid vil styrke muligheten for dette.

Unge Venstre og Vietnam-uka i höst.

Den 7. oktober sendte formannen i Norges Unge Venstre, Odd Einar Dørum, ut et brev om Vietnamarbeidet til Landstyrets medlemmer, fylkeslaga og lokallaga.

Hovedinnholdet i brevet omhandler og gir instruksjoner for hvordan fylkeslag og lokallag skal stille seg til initiativ fra Solkom om konkret samarbeid i Vietnamarbeidet.

I løpet av høsten har Solkom hatt samarbeid med Unge Venstre lokalt flere steder. I Oslo var det en stor demonstrasjon 25. oktober etter Vietnam-uka hvor Norges Unge Venstre sluttet seg til. Vi som jobber med solidaritetsarbeid i Solkom ser denne utviklinga som svært positiv - nemlig begynnelsen på en stor massebevegelse i solidaritet med Indo-Kinas folk.

Solkom har aldri lagt skjul på at vi ser USA-imperialismen som årsak til krigen - at motivene er å finne i de økonomiske lovmessigheter i imperialismen. Vi ønsker å bekjempe USA-imperialismen i Indo-Kina og mener at den riktigste parolen å samle folk om nå, er USA UT AV INDO-KINA. Situasjonen i vietnamesernes frigjøringskamp krever det.

Unge Venstre er så langt vi har brakt i erfaring enig i dette politiske grunnlaget. Det viser det konkrete samarbeidet. Tidligere har Unge Venstre deltatt i arrangementer hvor parolen: «Bekjemp USA-imperialismen» har vært i bruk.

I brevet til Dørum heter det: *»For sin del har NUV vært villig til å diskutere tiltak som har vært enkle, praktiske og oversiktlige under den forutsetning at Vietnambevegelsen og Solidaritetskomiteen først kunne finne fram til et felles politisk grunnlag.»* Det vesentlige er etter vår mening om tiltak og politiske aksjoner er til fordel for de indo-kinesiske folkene og ikke hvem som står bak. Vi støtter derfor alle aksjoner som er av en fordelaktig karakter.

Lenger nede i brevet står det: *»Det kan i denne sammenheng være grunn til å minne om noe av den taktikk som nå følges av marxist-leninistene og deres støtteorganisasjoner. Man er tilbøyelig til å finne fram til politiske grunnlag som svært mange kan være enige om. Takk i k k e n for da å vinne makt og politisk innflytelse, skjer da ikke så mye ved de politiske erklæringene som ved det at man skaffer seg organisasjonsmessig kontroll og informasjon om organisasjons-tiltak.»*

Det er ingen hemmelighet at marxist-leninistene jobber aktivt med solidaritetsarbeid innenfor Solkom. (se fellesuttalelse med SUF(m-l) FV 3/71). I likhet med andre grupper som arbeider for Indo-Kinas folk, mener Solkom dette er positivt. Det er feil å si at Solkom er en »støtteorganisasjon for marxist-leninistene». Vi mener at Solkom gjennom sine politiske aksjoner har vist at

organisasjonen står for en konsekvent støtte til de indo-kinesiske folkene. Med dette som bakgrunn lyder det siste Dørum anfører noe merkelig. Solkom forsøker etter beste evne å praktisere demokrati innenfor fronten på den måten at alle aktivistene er med på å utforme politiske retningslinjer som tjener støtten til Indo-Kinas folk.

»Det avgjørende er at nye grupper nåes opinionen ved argumentasjon og at nye grupper eventuelt mobiliseres til enkelte tiltak som demonstrasjoner o.l. . . Det må være et minstekrav at ved siden av Unge Venstre må AUF og andre politiske ungdomsorganisasjoner Unge Venstre har samarbeidet med i det politiske samarbeid i EEC-saken være med.» skriver Dørum.

Vi er enige i at de politiske tiltakene i Vietnamarbeidet bør være av en slik karakter at de stadig mobiliserer nye folk til solidaritet, men hvorfor slike minstekrav? Er det ikke tiltaket som skal være det avgjørende?

Ut i fra dette må vi bare beklage at Formannen i Norges Unge Venstre legger slike bånd på medlemmer og lokallag som ønsker å arbeide for en aktiv solidaritet i samarbeid med Solkom. Vi driver arbeidet etter beste evne for at det skal tjene frigjøringa av Indo-Kina og håper at Unge Venstre vil være med fordi situasjonen i Indo-Kina krever at flest mulig støtter opp nå.

for vietnam

Styrk solidariteten mellom det norske og vietnamesiske folket

Anerkjennelsen av DRV (Nord-Vietnam) betydde at et krav som lenge har stått på Solkoms program ble innfridd. Den er et resultat av den våkne og stadig økende opinionen blant folk mot USAs angrepskrig i Indo-Kina. Den har resultert i en endring, først og fremst innen Arbeiderpartiet, men også innen andre partier, fra å støtte USA til beklagelse og til forsiktig kritikk.

I 1971 konkretiserte det seg i anerkjennelsen av DRV og en regjeringsbevilgning på 200 000 kr. til hjelp under flommen i Nord-Vietnam. For seks år siden, i 1965, vedtok Arbeiderpartiets landsmøte en resolusjon som blant annet krevde at Kina og Nord-Vietnam skulle stanse infiltrasjonen i Sør!

ØKT AKTIVITET BLANT DE FAGORGANISERTE FOR SOLIDARITETSARBEIDET

I året som har gått har også fagorganisasjonene kommet ut av det dødvannet de har vært i siden splittelsen i 1967 og opprettelsen av Vietnambevegelsen.

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen
Redaksjonens adresse:
For Vietnam,
Boks 71 Kjelsås
Oslo 4

INNHold:

Bomberegner over Indo Kina	s. 4.
Nyttårshilsen til Nord-Vietnam	s. 5
USA-imperialismens dilemma	s. 6
Nixons »demokratier«	s. 7
Fra fronten i Laos og Kambodsja	s. 8
Samorg støtter FNL-gruppa i Moss	s. 10
Betalte løgnere til Norge	s. 11
Arbeidere i Nord-Vietnam tosser bombe	s. 14
Ytterste høyre fløy mobiliserer til våpenbruk	s. 20
Burma - militærdiktatur på vei mot frigjøring	s. 21
samt en rekke andre artikler og notiser	

Den faglige samorganisasjonen i Oslo støttet Vietnam-uke demonstrasjonen i høst. Samorganisasjonen i Trondheim sluttet aktivt opp om kampen for å få »Green Berets« stanset i byen. I Moss deltok samorganisasjonen i 20. desemberdemonstrasjon på FN's 11 års dag.

I tillegg har andre bedriftsklubber og fagforeninger i Bergen, Drammen, Sauda og andre steder støttet opp om aksjoner og vedtatt resolusjoner med kravet USA ut av Indo-Kina.

Landsmøtene i Arbeidsmannsforbundet og Norsk Kjemisk vedtok uttalelser som uttrykte full støtte til PRRs 7 punkts fredsforslag og krevde USA ut av Indo-Kina.

STØRRE ENHET HAR GITT KRAFTIGERE AKSJONER

I mye sterkere grad enn tidligere har lokale AUF og Unge Venstre lag støttet Solkom. Både under V-ukene og som medlemmer av FNL-gruppene.

Fredsorganisasjoner som Kristent Fredslag, Fredskontoret, Norges Fredsråd har i større grad enn tidligere vært opptatt av USA-imperialismens krig og aksjonert sammen med Solkom. Kvinne-lag, gymnasiastforeninger og elevråd har sluttet seg til konkrete solidaritetsaksjoner.

VIETNAM-UKENE I 1971 DE STØRSTE TIL NÅ

Høstens V-uke ble den største Solkom noen gang har tatt initiativet til. Det ble arrangert demonstrasjonstog for første gang på steder som Tingvoll, Øystese, Porsgrunn, Lillehammer. Togene i Trondheim og Oslo hadde dobbelt så stor oppslutning som under V-uka i vår.

20 000 For Vietnam ble solgt rett før og under uka, og over hundretusen løpesedler ble spredd over hele landet.

FNL-GRUPPENES ANTALL VOKSER OG STADIG FLERE AKTIVISTER TREKKES MED

I løpet av året økte antall aktive grupper og kontakter fra litt over tredve til i dag nærmere seksti. Antall aktive i studier og gruppemøter har økt med 50 %

I dag er Solkom en virkelig landsomfattende organisasjon med FNL-grupper som er i stand til å mobilisere en stadig større del av den progressive Vietnamopinionen om konkrete aksjoner.

ØKT INTERNASJONALT SAMARBEID STYRKER ARBEIDET

Representantene fra PRRs informasjonskontor har i løpet av året besøkt over 20 steder rundt om i landet. Spesielt vellykket var turen til Nord-Norge under høstens V-uke.

Solkom har også stått som vert og hatt politiske samtaler med delegasjoner fra såvel Nord-Vietnam som Laos. I Norden har solidaritetsorganisasjonene i Danmark, Finland, Sverige og Norge hatt fellesmøter med politiske diskusjoner og utveksling av erfaringer. Resultatet er at til våren skal det arrangeres felles Vietnam-uke i alle landa. Planen er også å invitere en kunstnertrupp fra Sør-Vietnam til Norden.

1972 - HVA NÅ?

Med framgang og gode erfaringer fra 1971 står Solkom foran 1972 med større muligheter enn noensinne til å samle, aktivisere og styrke hele den norske opinionen til økt solidaritet med Indo-Kinas folk. De pro-imperialistiske kreftene er på retur. Bare Willoch og Korvald med en liten tilhengerskare gikk imot anerkjennelsen av DRV i Stortinget. Unge Høyre tør knapt diskutere Vietnam i redsel for splid og splittelse. Kristelig Folkeparti Ungdom er på vei mot et standpunkt som betyr støtte til frigjøringskampen.

Reaksjonære støttespillere for Nixon finner en i dag blant en håndfull yngel rundt Saigon-juntakontoret, blader som NÅ og Farmand og en del offiserer som oppfatter NATO som sitt fedreland.

Redaksjonen av For Vietnam og ledelsen i Solkom vil derfor i begynnelsen av 1972 stille parolen:

STYRK SOLIDARITETEN MELLOM DET VIETNAMESISKE OG NORSKE FOLKET MED AKSJONER SOM SAMLER ALLE SOM STØTTER KRAVET USA UT AV INDO-KINA, OG SOM BETYR KONKRET HJELP I KAMPEN FOR FRIGJØRING!

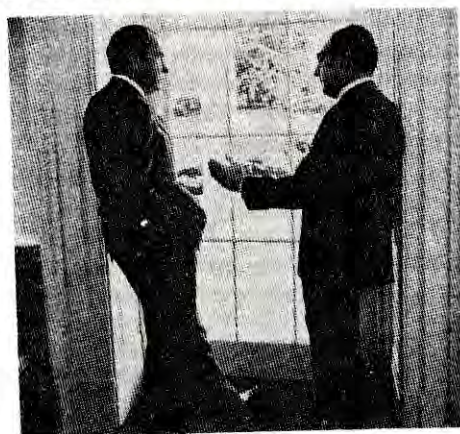

Bomberegn over Indo-Kina

I slutten av desember 1971 kunngjorde president Richard Millhouse Nixon at nå var han lei av disse brysomme nord-vietnameserne. Nå skulle de tuktes. Og de påfølgende dagene dundret amerikanske bombefly igjen massivt inn over Nord-Vietnam. Gjennomsnittlig 250 bombetokter hver dag og sterkt støttet av jagerfly og fly med elektroniske innretninger som skulle forvirre Nord-Vietnams luftforsvar.

Men like plutselig som han kunngjorde sin første beslutning, kom han nyttårs-aften med en ny. Bombingen skulle opphøre. Nå vet vi meget godt at Nixon slett ikke mener det vi leser i de siste nyhetsmeldingene. Bombingene i Indo-Kina har slett ikke opphørt. Hvert minutt som går faller 1 800 kg. bomber forskjellige steder i Indo-Kina.

Over Sør-Vietnam, over Laos, over Kambodsja. Og det

Nixon og Kissinger legger planer – med utsikt til rosenhaven utenfor Det Hvide Hus.

samme har skjedd hvert minutt siden den nåværende amerikanske presidenten kom til makten. 1 800 kg. hvert minutt. Det er 2 400 TONN hver dag. 2 400 TONN med splintbomber, sprengbomber, napalm-bomber, fosforbomber – flyvende død som dreper tusener uskyldige mennesker. Spredd av amerikanske soldater som sitter i sine bombefly uten å se sine herjinger. Planlagt av kyniske generaler og politikere som løper den amerikanske imperialismens ærend.

Vi kan ikke høre indo-kinesernes skrik. Men vi ser deres kamp. Og vi må fordoble anstrengelsene for å hjelpe dem i deres kamp.

Nixons nyttårshilsen til Nord-Vietnam

USA-imperialistenes voldsomme bombeoppdrapping over Nord-Vietnam i uka før nyttårsskiftet førte til øyeblikkelige demonstrasjoner utenfor den amerikanske ambassade i Oslo.

Nyttårsaften viste flere hundre sin avsky ved å delta i protesten. Fra klokken 10 om formiddagen til kl. 20 om kvelden sto hele tida mellom 20 og 50 demonstranter med transparenter som krevde øyeblikkelig stopp av terrorbombinga og USA ut av Indo-Kina. Andre Vietnam-aktivister gikk rundt i Oslo sentrum, delte ut løpesedler og samlet inn over 1000,- kr. til frigjøringsfondet for Vietnam. Folk viste tydelig sin avsky for bombeoppdrappinga ved å gi penger og kjøpe formasjonsmateriale.

Hvorfor startet Nixon opp den intensive bombinga?

Han begrunnet det med følgende: 1) Fredsforhandlingene i Paris lå i dødvannet. 2) Nord-vietnameserne skyter ned fly over nord-vietnamesisk territorium. 3) Det ble skutt ned fly andre steder (?).

Nixon har rett i det han anfører. Fredsforhandlingene i Paris har stått stille. Nord-vietnameserne skyter ned amerikanske fly som kommer inn over Nord-Vietnam. Det blir skutt ned fly over både Laos, Kambodsja og Sør-Vietnam.

Men hvem har skylden for dette? USA har ikke engang giddet å svare på PRRs fredsforslag i 7 punkter som ble lagt fram sommeren 1971. Og det til tross for at en hel verden har sluttet opp om forslaget.

At nord-vietnameserne skyter ned amerikanske fly over Nord-Vietnam er da ikke det minste rart. Og at flyene er bevæpnede rekognoseringsfly, gjør ikke overflyvningene bedre. De har jo som oppgave å finne passende mål for bombe-flyene som kommer etter.

USA-imperialistenes siste militære strategi i Indo-Kina er den såkalte vietnamiseringa. USA trekker sine soldater hjem og overlater utstyret og kampen til betalte leiesoldater. Asiater blir satt til å kjempe mot asiater. Men etter at vietnamiseringas rygggrad, Saigonhæren, viste seg fullstendig udugelig bl. a. under Laos-invasjonen i april 71 har det begynt å brenne under Nixons fotsåler. Selv synes han det er så ubehagelig at han tyr til terrorbombing.

Folkene i Indo-Kina har kjempet mot de amerikanske inntrengerne i mange år. Og de vil fortsette å kjempe til den siste fremmede er drevet ut. I tre år prøvde president Johnson å hindre frigjøring ved å terrorbombet Nord-Vietnam. Det eneste han oppnådde var å forsterke motstanden. Nixon prøver det samme. Men det eneste han kan oppnå er å forlenge krigen.

Voldsomste bombeangrep under Vietnam-krigen

900 tonn bomber sluppet på få timer i dag

Nixon er valgtaktisk i sitt «ovale» kontor

900 tonn bomber

900 tonn bomber ble sluppet av amerikanske fly i de tidlige morgentimer over Nord-Vietnam fredag.

900 000 kilo høyeksplosivt sprengstoff ble spredt over militære installasjoner, men også over veier, dyrket mark og skog, — og over landsbyer med kvinner og barn. Det var de kraftigste bombe-angrep siden Vietnam-krigen begynte, meldte det amerikanske hovedkvarteret i Saigon.

Dette er altså den foreløpige kulminasjon av nedtrappingen av USAs krigføring i Sørøst-Asia. I USA blir det gjort stort nummer av tilbaketrekning av amerikanske bakkestyrker som en forberedelse til det kommende presidentvalg. Men i Vietnam fortsetter krigen like brutalt og like hensynsløst som før.

Det vi er vitne til når det gjelder amerikanernes påståtte avtrapping av engasjementet i Sørøst-Asia, er det største valgtaktiske hykleri vår tid har opplevd.

900 tonn bomber er skremmende salutt for Nixons valgkamp.

Avslørende Leder i Dagbladet 10-1-72

Blodbadet i Indokina:

Elektronhjerner i krig

Kampen automatiseres, Indokinas folk betaler regningen

VIETNAM FORFERDELIG FORSØKSFELT:

Ny amerikansk bombe dreper alt!

Innenfor et område på 70 kvadratkilometer

i Vietnam fortsetter:

Over 500 000 tonn bomber

Er sluppet i tida januar til august 1971

Utvalg av avisoverskrifter rundt juletider og nyttår

Nord-Vietnamesere undersøker nedskutt amerikansk bombefly

verden, og den overhengende fare for å starte en verdenskrig. Derfor lar USA seg planløst drive av den gamle politikken.

Men det er klart at slik kan det ikke fortsette i evigheter. En eller annen gang, sannsynligvis i løpet av ett eller to år, vil USA bli tvunget til å bestemme seg for det ene eller det andre alternativet.

I hvilken grad de blir tvunget til dette avhenger av de kjempende frigjøringsbevegelser og av verdensopinionen. Vårt bidrag til verdensopinionen mot krigen og imperialismen er ett av de nødvendige.

USA-imperialismens dilemma

Siden landsmøtet i juni 1971 har Solidaritetskomiteen operert med en såkalt «veiskilleteori». Bakgrunnen for denne teorien var grundige analyser av den politiske og militære situasjon i Indo-Kina, USA og ellers i verden. Utviklingen av krigen har vist at USA faktisk står ved et veiskille.

Den amerikanske krigsmaskinen makter ikke, selv med marionetteregimer og leietropper, å knuse frigjøringshærene i de tre indo-kinesiske land.

I Laos og Kambodsja, som er det viktigste kampområde militært, har 1971 vært et nederlagenes år for imperialistene. I Sør-Vietnam intensiveres motstanden i byene, kampen mot Thieu vokser seg sterkere og sterkere.

Selv terrorbombingen med hundretusener av tonn med splintbomber og napalm, klarer ikke å gi president Nixon den etterlengtede seier.

Summen av dette blir:

Enten må USA foreta en avgjørende opptrapping eller trekke seg helt ut.

Hvilket igjen betyr:

Enten tar USA i bruk de eneste midler som ennå ikke er forsøkt, nemlig invasjon av Nord-Vietnam og bruk av atomvåpen, eller de aksepterer PRRs fredsforslag og trekker sine tropper ut.

Noen har oppfattet denne «veiskilleteorien» som at USA måtte foreta et valg innen noen få uker eller måneder. Dette er ikke riktig.

Selv om krigen har kommet til en slik utviklingsfase, at det er både politisk og militært umulig med andre alternativer, er det fullt mulig for imperialistene å forhale den endelige avgjørelse.

Vi kan bare nevne de desperate bombingene av Nord-Vietnam i nyttårs-helga, for å forstå Nixons krampaktige «hold-i-gang» taktikk.

Pentagonpapirer og utsagn fra høye militære har vist at invasjon av Nord-Vietnam og bruk av atomvåpen er på ønskelistene. Hvorfor skjer det så ikke?

Å gå til drastiske skritt ville være en meget alvorlig ting for Nixon-regimet pga. opinionen hjemme i USA og resten av

Den årlige avgjørelse «bowles» bort

Opprydning etter amerikanernes bombetokter

Nixons »demokratier» – reaksjonen trer tydeligere fram

»Monument of Democracy» i Bangkok sentrum. Fem studenter ble arrestert her da de la ned svarte kranser ved hva studentene nå etter kuppet kaller »Memorial of Democracy»

fa

Det har alltid vært nødvendig å sette ordet demokrati i kjempeanførselstegn når det har vært brukt om USAs støttepunkter i Sørøst-Asia. Tre hendelser i høst har imidlertid medført at selv ikke konservative og USA-vennlige kommentatorer lenger bruker »demokrati» uten å rødme. USAs siste illusjoner om oaser med vestlig demokratisk styresett er blitt gjort grundig til skamme, både i Sør-Vietnam, Kambodsja og Thailand.

Det begynte med det farseaktige valget på president i Sør-Vietnam den 3. oktober, fortsatte med statsminister Lon Nols oppløsning av nasjonalforsamlingen den 20. oktober, og avrundet 1971 med statskuppet i Thailand den 17. november.

NEDERLAG

Alle tre hendelser betyr nederlag for amerikanernes politikk. I alle fall har president Nixon forsikret om vilje til demokrati – i forblommende ordelag. Målet er å skape helt andre samfunns-systemer og regjeringer enn de som dominerer i Sørøst Asia i dag. Men det et altså forblitt tomme ord – utviklingen har gått motsatt vei mot enda mer autoritære styre og en enda større kløft mellom den herskende politikk og folkenes vilje. Amerikanernes snakk om demokrati har skullet formilde og rettferdiggjøre deres »engasjement» – tusener er bombet i hjel, hundretusener lemlestet, fordrevet fra hus og hjem, atter andre

tusener sitter i konsentrasjonsleire, og er blitt torturert og vansiret, sitter i fengslens tigerbur så lenge det er liv i dem – alt dette i den frie verdens, i demokratiets navn.

Folkene i Indo-Kina har hele tiden gjennomskua det tomme snakk om demokrati, og amerikanernes bestrebelser etter å vinne »Indo-Kinas hjerte» ble avvist, selv da det ble prøvd med alt fra løfter om jordreform og gaver til napalm og bomber.

VALGFARSE

Den ytterligere avsløring av de USA-vennlige regimer begynte altså med presidentvalget i Sør-Vietnam i høst. At noe ikke var helt i pakt med de demokratiske idealer, var en erkjennelse som sivet helt inn i Aftenposten. Ord som »manipulering» og »fusk» ble brukt selv her – om enn med spørsmålstegn. I USA smaker det så flaut etter valget at ingen har villet nevne det. Bare en mann, Ronald Reagan, antydte at dette var et fantastisk framsteg for demokratiet. Kritikerne til Nixon hadde avslørt farsen grundig på forhånd, og ble ikke skuffet.

Den demokratiske kongstanke ved valget var at det ikke kunne bare være en kandidat. En ville se en motstander til president Thieu som stilte til gjenvalg. Deri skulle garantien for en demokratisk fasade ligge. Men da to motkandidater dukket opp, ble dette for mye av det gode. Ved hjelp av lovforordninger ble den ene, visepresident Ky, utmanøvrert. Tilbake sto Big Minh som var med på det CIA-støttede kuppet mot Diem i 1963. Han forlangte garantier mot valgfusk. En tilsynelatende ideell situasjon med to kandidater ble altså forkludret. Han forlangte det umulige: garantier om demokratisk valg uten fusk er egentlig krav om Saigon-juntaens egenhendige

(Forts. neste side --)

Fra fronten i Kambodsja og Laos

Vi opplever at folk spør oss: Skjer det noe i Vietnam? Planlegger FNL en ny Tet-offensiv? Hvorfor hører vi ingenting om den militære aktiviteten som frigjøringsstyrkene driver? Hvorfor skriver norsk presse utelukkende om det amerikane foretar seg?

Det er de samme spørsmålene som vi i redaksjonen for FV stiller oss når vi skal informere det norske folk om hendingene i Indo-Kina. Men en ting kan vi slå fast: Det skjer mye i Indo-Kina. Det skjer mange ting i Vietnam. Når en leser vietnamesernes egne aviser får en visshet for at FNLs tropper aldri sover. Likedan er det i Laos og Kambodsja, som synes å ha blitt de viktigste militære kampområder i Indo-Kina.

LAOS

Det skulle være unødvendig å minne om det sviende nederlaget USA-imperialistene og deres leiesvenner led i Laos tidlig i fjor. Det laotiske folket var væpnet til tennene, og hadde samordnet sine aksjoner med FNLs styrker og frigjøringshæren i Kambodsja. Det viste seg at Phatet Lao, den laotiske frigjøringshæren hadde støtte i alle lag av folket, – på dette grunnlaget vant de kampene.

Men folket i Laos har ikke bare USA å kjempe mot. Det har en forræderisk regjering sittende i Vientiane, som kommanderer sine tropper mot folkene og

Tre offiserer fra Saigon-juntaen er tatt til fange av en laotisk frigjøringssoldat.

fordriver dem fra sine hjem. Den samme regjering er heller ikke snau når det gjelder leide tropper fra Thailand eller »rådgivere» fra CIA.

Etter nederlaget i fjor vår, har amerikanerne stadig på nytt sendt små doser av »spesialtropper» inn i Laos. Direkte under amerikansk kommando eller Saigon-offiserer blir bataljoner fløyet inn i de frigjorte områdene: Krukkesletta og Bolo-

(Forts. neste side)

(Forts. fra forrige side)

avvikling. Minh skjønte det hele var håpløst og trakk seg. Farsen ble farsenes farse. Nå måtte valget reddes, og Ky kunne plutselig godkjennes av høyeste domstolen. Men han nektet nå, og Thieu ble lykkelig gjenvalgt. Han fikk visst godt over 90 prosent – tallet er helt betydningsløst. Det eneste han måtte passe på, var ikke å overstige 100 prosent.

KAMBODSJA

Like uproblematisk er det å påvise at styret i Kambodsja også mistet den lille rest av skinn av folkestyre den 20. oktober. »Kambodsja vil få diktatorisk styre», meldte UPI. På det ytre plan skjedde det at statsminister Lon Nol erklærte unnatakelsestilstand og utpekte en ny regjering. Hans vurdering av hendelsen er rammende: »Vi vil ikke lenger delta i demokratiets og frihetens spill», sa han rett ut. »Skulle vi det, ville det føre til det endelige nederlag», fortsatte han og mente at en hadde valgt å redusere den »anarkistiske frihet» for på den måten å vinne seier.

Vi vet nå at det ble så langt fra seier for Lon Nol og hans marionetteregime. Til tross for invasjon og hjelp av Saigon-tropper og kontinuerlig assistanse fra amerikanske bombefly, har frigjøringsstyrkene vunnet store militære seire og vant kampen om risen. Lon Nol og hans løpegutter er mer isolert enn noensinne, og USA støtter seg til et regime som enda mindre likner et demokrati, selv på den ytterste overflate.

THAILAND

Det samme hovedmønster går igjen i Thailand da landets statsminister, feltmasjall Thanom Kittikachorn tok all makt og oppløste sin egen regjering den 17. november. Dette etter et par år med halvhjertede forsøk på å stable en skinnparlamentarisk styreform på beina.

Straks etter kuppet ble den amerikanske ambassade oppsøkt. Nok et nederlag for amerikanerne – USA-ambassadør i Bangkok, Leonard Unger, skal ha »lagt hele sin sjel i det han har kalt demokratiseringen og moderniseringen av Thailand».

Motivene for kuppet kan ha vært mange. Det pekes på at et misfornøyd sjikt med yngre offiserer representerte en kupp-trusel. Et annet moment er at regjeringen har dradd i tvil lojaliteten til en minoritet på 3 millioner kinesere. Etter Kinas inntog i FN har de begynt å røre på seg og forlange tilnærming til Peking, og de som støttet dette i regjeringen, ble rensket ut. Ytterligere et moment er at geriljaen i Thailand begynner å bli problematisk. Den er virksom i halvparten av landets 71 provinser, og i nord, nordøst og helt i sør administreres store områder av frigjøringsstyrker. Økonomien har også vært et motiv for kuppet. Amerikanerne har minsket hjelpen, og det har vært håpløse underskudd i handelsbalansen og høylydte protester innenlands (se For Vietnam nr. 5/71). Kuppet har kneblet mye av klagingen.

VELKJENT MØNSTER

For dem som eventuelt måtte ha trodd litt på snakket om demokratisering i landene i Sørøst-Asia, må denne rekken av hendelser virke desillusjonerende. Nå er disse neppe mange – bedre er det å si at Nixons kritikere har styrka stillingen. Mønsteret trer klart fram for dem også: innsprøyting av dollar i korrupte regimer som støtter seg til våpnets og terrorens makt. Etterfulgt av bastant og voksende motstandskamp fra folkets side. For Saigon-juntaens vedkommende er det klart at den må bevares med Thieu i spissen, for å videreføre Nixons vietnamiseringspolitikk. Det kan nemlig bare skje på grunnlaget av en stabil regjeringsmakt, og stabiliteten, om en kan snakke om det i Saigon, bygger på våpnets trusel og dollar fra USA. Dette muliggjør at asiater skal kunne drepe asiater, at amerikanske gutter skal forskånes for en meningsløs død. Det må imidlertid settes et stort spørsmålstegn ved gjennomføringen av dette. Juntaen står mer isolert og avslørt enn noensinne, og folkets kamp har vunnet kraftig fram i det siste, på tross av intens terrorbombing. Nixon og de andre imperialistene har nemlig ennå ikke forstått det elementære at et levedyktig demokrati bygger på folkets, og ikke våpnens og undertrykkelsens makt.

(Forts. fra forrige side)

vensplået som begge er strategisk viktige.

En ting som amerikanerne vet å benytte seg av, er regntida i Indo-Kina. Da flømmer elvene og terrenget blir svært vanskelig å forsere for geriljatroppene, som ikke besitter amerikanernes overflod av transportfly og bombefly.

På tross av naturens uvennlighet og amerikanernes tekniske fordeler, er Phatet Lao-styrkene militært overlegne.

På Krukkesletta ble regjeringstroppene nylig drevet 20 kilometer tilbake, og Phatet Lao erobret tilbake sine områder. Nær den amerikanske basen Long Chen, i sørpissens av Krukkesletta ble fiendens planlagte operasjon fullstendig splittet. I skrivende stund står basen for fall.

Forsøk på framrykking langs vei 9 (kjent fra kamphandlingene i fjor vår — går ut til kysten forbi basen Khe Sahn) ble effektivt stoppet av Phatet Lao etter noen få kilometer.

Et annet eksempel på den militære dyktigheten til Phatet Lao-styrkene: I slutten av oktober klarte en liten avdeling av frigjøringshæren i provinsen Xieng Khouang (nær Krukkesletta) å slå 220 fiendetropper, skyte ned 7 fly, erobret store mengder krigsmateriell og sprengte 2 105 mm kanoner. Alt dette til tross for det uopphørlige bomberegnet fra amerikanernes B-52 fly! Sammenlagt gjennom hele regntida ble over 7 000 fiendetropper tilintetgjort.

Øverst USA-soldater i aksjon i Kambodsja.
Nederst rester etter Lon Nols slagne hær.

Folkets seiere i Sør-Laos feires

Parallelt med det væpnede forsvaret av landet sitt, klarer Phatet Lao å utvikle forholdene i de frigjorte områder som teller 2/3 av landet. En kan lese om hvordan de bekjemper analfabetismen, bygger skoler, utvikler helsestellet, starter småindustri og får kulturlivet til å blomstre. De unge jentene fra frigjøringshæren danser og synger for befolkningen i ledige stunder, til akkompagnement av Nixons bombefly. Nixon burde vite at den krigen han ikke vinner på bakken, kan han heller ikke vinne fra luften.

KAMBODSJA

Situasjonen i Kambodsja har forandret seg til å være «dårlig» til «det verste» for Nixon og hans venner i Phnom Penh. Det viktigste militært sett, i året som gikk, var den store operasjon «Chen La2». Operasjonen startet i august og har vart året ut. Kampene skulle foregå på vei 6, nord for Phnom Penh, hvor Lon Nols 20 000 mann skulle slå til mot FUNKs tropper. (FUNK= den kambodsjanske frigjøringsfronten.) Lon Nol fikk som vanlig amerikansk luft-støtte, sørvietnamesiske tanks og materiell, spesielle rådgivere og transporthelikopter.

Men ingenting gikk etter Lon Nols hode.

20. oktober var 4 500 av hans menn tilintetgjort, 39 skip var senket, 9 fly skutt ned, og han klarte heller ikke lønne dem. I november var tallet på drepte og sårede Lon Nol-soldater kommet opp i over 9 000, blant dem mange offiserer.

Det virkelig store nederlaget i denne «Lon Nols største operasjon» kom i oktober, i byen Rum Luong. Frigjøringshæren angrep alle fiendeposisjoner på en 90 kilometer lang veistrekning (langs vei

6). Flere bataljoner flyktet inn til Rum Luong, men FUNKs styrker sprengte bruer og blokkerte veinettet. Dette resulterte i 550 drepte og sårede hos fienden, og erobring av 10 tonn krigsmateriell og 300 skytevåpen.

Kampene om Rum Luong fortsatte til den 12. november, da regjeringstroppene og deres amerikanske venner ble fullstendig slått. Dette avsa dommen over Phnom Penh-klikkens største felttog: «Chen La2».

I hovedstaden Phnom Penh er det konstant mangel på ris, jordbruksvarer og brensel. Nylig ble myntenheten «Riel» devaluert. Innvekslingsverdien i forhold til dollaren falt fra 55 til 140 riel på en dollar.

Denne kritiske situasjonen for fienden har hos frigjøringsstyrkene framskyndet forsterkninger og høynet moralen. «Nixon-doktrinen» har slått fullstendig feil, Saigon-troppene i Kambodsja har ikke vært i stand til å stå imot frigjøringsfrontens styrker. Seirene ved vei 6 har vist at FUNKs styrker er konsoliderte og har kompetanse i kamp.

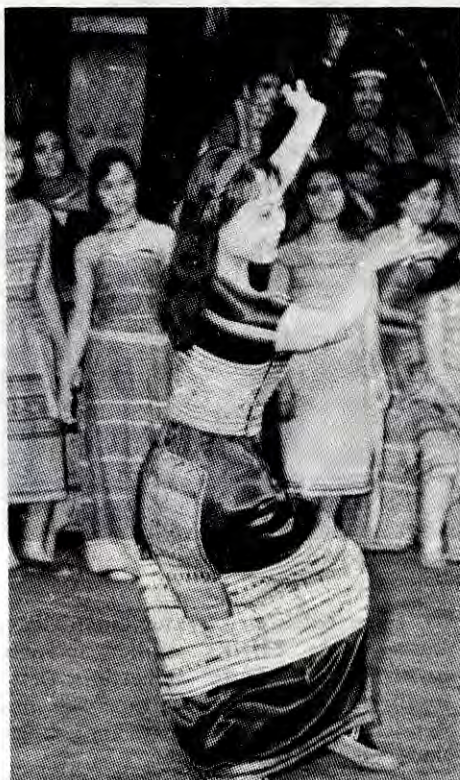
På den annen side støtter flere reaksjonære regimer opp om de vaklende marionetter. En thailandsk luftskvadron var med og bombet Battambang-provinsen i Kambodsja, og atskillige thai militærfly har blitt stilt til Lon Nols disposisjon. Fra Indonesia har det ankommet en militærdelegasjon, ledet av en indonesisk general. De skal trene Lon Nols «spesialtropper».

Hvordan kan frigjøringsfronten vinne slike militære seire over en tilsynelatende mektig fiende?

FUNK kjemper for en rettfærdig sak, den er folkets egen organisasjon.

Moss Faglige Samorganisasjon:

»Vi støtter FNL-komiteen i Moss«

I Moss ble FNLs 11 års dag 20. desember markert med fakkeltog og møte.

FNL-gruppa i Moss sto som hovedarrangør og innbyder. En rekke organisasjoner sluttet seg til arrangementene. Blant andre Moss Faglige Samorganisasjon, Moss SF, NKP i Moss, SUF(m-l), MLG i Moss og Elevrådet ved Vårli realskole og gymnas. I et intervju i Moss Dagblad (28. desember) oppfordret formannen i Moss Faglige Samorganisasjon alle fagorganiserte til å delta samtidig som han ga demonstrasjonen sin fulle støtte.

Vi siterer: »Styret i Moss Faglige Samorg. har behandlet forespørselen fra FNL-gruppa om å slutte opp om arrangementet, og dette har vi funnet at vi må gjøre, da fagorganiserte tidligere har vedtatt resolusjoner som går på parolene for demonstrasjonen. Vi skulle derfor ha våre 7000 fagorganiserte bak oss i dette, og noe nytt felles fagforeningsmøte skulle ikke være nødvendig. Vi støtter FNL-komiteen i dens arbeid, idet vi ser det som riktig at vietnameserne får bestemme over sin egen skjebne uten innblanding fra andre.»

Demonstrasjonen i Moss var den første store anti-imperialistiske mønstring i Moss siden den spanske borgerkrigen raste, men tipper vi rett blir det neppe den siste.

Fakkeltoget samlet 80 deltakere. Møtet en del flere. På møtet ble det vist to filmer »En reportasje fra Nord-Vietnam» og »Seieren ved Ku-Ta-wa». Det ble enstemmig vedtatt en resolusjon hvor det ble krevd øyeblikkelig brudd med Saigon-juntaen av den norske regjeringa og anerkjennelse av PRR (Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering) med utgangspunkt i deres handlingsprogram. Programmet som er i 12 punkter og ble gjengitt i resolusjonen danner grunnsteinen i bygginga av de frigjorte områdene i Sør-Vietnam, og det vil nå amerikanerne er drevet ut være et program for samling av alle positive krefter under gjenoppbygginga av det USA-imperialistene har revet ned og bombet i filler.

I fakkeltoget ble det brukt paroler som »USA ut av Indo-Kina», »Støtt PRRs 7 punkts fredsforslag», »Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår», »Bryt med Saigon-juntaen», »Bekjemp USA-imperialismen», »Anerkjenn PRR» med flere.

Fellesarrangement:

Arbeiderpartiet og FNL-gruppa i Brandbu

Tirsdag 7. desember gikk et stort Vietnam-arrangement av stabelen i Brandbu på Hadeland. Gran kommune, hvor Brandbu er senter, er en typisk pendlerkommune, 50 % av den yrkesaktive befolkningen pendler ut av kommunen for å skaffe seg arbeid. De fleste reiser til Oslo 75 kilometer borte. Trass i at svært mange pendlere bare er hjemme i helgene, ble Vietnammøtet et av de største møter i Brandbu på meget lang tid.

80 mennesker møtte fram for å høre Phan Hoi fra PRRs informasjonskontor. Elever fra folkehøgskolen framførte et Vietnamspill, og det ble vist en film om FNL-erobring av en amerikansk base. Som avslutning vedtok de frammøtte en resolusjon om betingelsesløs støtte til frigjøringsbevegelsene i Indo-Kina og PRRs 7-punktsforslag for fred.

En av årsakene til at møtet ble så vellykket både politisk og når det gjaldt oppmøte, var de forberedende diskusjoner mellom FNL-gruppa, NKP, SF og Arbeiderpartiet på stedet. Disse organisasjonene sto sammen om arrangementet. For første gang i Solidaritetskomiteens historie fikk vi et fellesarrangement FNL-gruppe/Arbeiderparti.

Dette viste seg å være en stor fordel for

hele arrangementet. Gran Arbeiderparti stilte den største salen i Folkets Hus på stedet til disposisjon for solidaritetsmøtet og benyttet sine kontakter i lokalpressen for å reklamere for tiltaket.

Dette møtet viser oss at det utover landet fins Arbeiderpartiavdelinger som ønsker å vise ekte solidaritet med Vietnams folk.

På møtet oppfordret både formann i det lokale Arbeiderparti og det lokale AUF de tilstedeværende om å gå med i FNL-gruppa på stedet og arbeide for Vietnams sak der. Dette betyr selvsagt ikke at Gran Arbeiderparti og Gran AUF deler det synet Solidaritetskomiteen har på krigen i Vietnam, imperialismen osv., men det betyr at de synes det er viktigere å drive FNL-arbeid i Solkoms regi enn at det ikke drives noe solidaritetsarbeid overhodet. For vår egen regning kan vi tilføye at vi vet alternativene for mange andre lokale Arbeiderpartiavdelinger er de samme; enten kontinuerlig Vietnamarbeid i samarbeid med en eksisterende FNL-gruppe eller intet arbeid overhodet. Vi oppfordrer andre: Følg eksemplet fra Gran.

I neste nr. av For Vietnam, vil vi ha et intervju med formannen i Gran Arbeiderparti, Jorun Schumann.

Saigon-juntaens produkt: Slumströk i Saigon

Betalte løgnere til Norge

Saigon-juntaen i Norge. — betalte løgnere til landet. Da Arbeiderpartiets tiltredelseserklæring ble debattert i Stortinget, sa APs parlamentariske leder, Guttorm Hansen, følgende: »Jeg er selvsagt klar over at det i denne anerkjennelsen (av Nord-Vietnam) ligger en politisk vurdering som jeg tror det norske folk er enig i — nemlig at det vietnamesiske folkets kamp er en kamp for nasjonal og sosial frigjøring og denne kamp føler vi solidaritet med.»

Den utviklinga vi har sett i løpet av høsten er at Vietnamspørsmålet er blitt trengt i bakgrunnen.

Norge har fortsatt diplomatisk forbindelse med Saigon-juntaen. Ambassaden i Bangkok dekker også Saigon, mens Saigon-juntaens ambassade i Vest-Tyskland er sideakkreditert for Norge. En naturlig utvikling i solidariteten med det vietnamesiske folket burde være et brudd med denne juntaen.

I stedet er den politiske betydningen av anerkjennelsen av DRV (Nord-Vietnam) blitt bagatellisert i Arbeiderpartiet.

Saigon-juntaen utvider forbindelsen. Da anerkjennelsen av DRV var et faktum valgte imperialistene og de reaksjonære å svare med en utvidelse av Saigon-representasjonen i Norge. For tida arbeides det med opprettelse av kontor med Charge d'Affaire.

Regimet som disse folkene representerer er fullstendig isolert politisk i Vietnam. Men de er et nødvendig ledd i Nixons vietnamiseringspolitikk og står for ryggraden i den. På den andre sida er USA-imperialismens tilstedeværelse i Vietnam forutsetning for Saigon-juntaens eksistens. Slik kan man ifølge den svenske vietnamjournalisten, Sven Øste, sette opp likningen:

USA-imperialismen = Saigon-juntaen

Vi har tidligere i For Vietnam tatt opp hva Saigon-juntaen står for. Det skulle være nok å nevne slike ting som tigerburene på fange-øya Con Son, tvangsflytting av befolkningen til kon-

sentrasjonsleire, osv. — et blodig mario-netteregime dirigert av USA-imperialismen.

På den andre sida har vi PRR (Den provisoriske revolusjonære regjeringa) som har lagt fram et fredsforslag som åpner muligheter for en rask og akseptabel fred for alle parter.

I denne situasjonen er en tillatelse til utvidet Saigon-representasjon i Norge en klar støtte til Thieu-regimets undertrykkelse av det vietnamesiske folket og støtte til utvidet aggresjon. En innrømmelse av Saigon-regimet er en åpen provokasjon mot den norske Vietnam-opinionen som ønsker solidaritet med Vietnams folk.

Dette er en offensiv handling fra imperialistene som søker å få stasjonert betalte løgnere i landet. Den perioden vietnameserne nå er inne i er en avgjørende fase i frigjøringskrigen. USA-imperialismen er drevet på defensiven, men ikke slått. Imperialistene har krefter — og vi vet at de er desperate nok til å gå til atomkrig og invasjon av Nord-Vietnam.

Utvidet Saigon-representasjon er et bevis på at USA-imperialistene er i ferd med å bli politisk isolert — et framstøt som vi skal slå tilbake. Vi vil ikke ha en gjeng betalte løgnere til landet.

Opinionen og regjeringa må gi klart uttrykk for at vi ikke ønsker den slags folk til Norge.

De klassiske diktere sang om naturen: Blomster og snø, måne og vind, tåke, elver og fjell I dag må et dikt kunne synge som stål I dag må en dikter gå med i kampen

Slik skrev Ho Chi Minh om diktning og diktere i sin »Dagbok fra Fengslet». Vietnam-
eserne har fulgt Hos oppfordring. Det finnes nå
tusenvise av dikt om kampen mot de ameri-
kanske aggressorene. Dikterne har gått med i
kampen, og frihetskjemperne er blitt diktere.
Mange estetikere, og venstreorienterte este-
tikere, vil innvende at disse dikt ikke er »kunst».
Det kan være like meget med de borgerlige
estetikere, men de borgerlige må kunne vurdere
diktere som en del av kampen for nasjonal
befrielse. Hvis det er for meget å be om, må vi
heller la estetikere vemmes i stillhet.

Det er ellers klart at diktene nødvendigvis har
tapt seg noe underveis ved å bli gjengitt via et
annet språk (engelsk eller fransk).

Vi gjengir her noen av de mange dikt fra
kampen som foregår i Vietnam. Temaene er
felles med de temaer frihetskjemperne over hele
verden tar opp. Diktkunsten er altså med som
et av bruhodene i den internasjonale enhets-
fronten mot imperialistene.

Røde blomster på din grav

Av Thanh Hai

De drepte deg i går
De kastet din kropp i landsbyens utkant
De vendte seg om, før de gikk
og sa med truende blikk:
Han var kommunist
Han må ikke graves!

»Må han ikke graves?»
Så snart de var vekke
førte en rød likkiste
deg til ditt siste hvilested
og bak ved din kiste
gikk folk fra byen
gikk folk fra landet
unge og gamle
menn og kvinner . . .
Og følget vokste og vokste
for hvert skritt på veien

Din grav ligger
øverst på høyden
smykket med blomster og kranser
av tusen kjærlige hender.
Med min barnehånd
planter jeg
dette rosentre
på din grav.

Øverst på høyden
hvor rose ved rose
blomstrer
blander
deres duft
med vindenes vellukt.
Når dine bødler går forbi høyden
vender de blikket bort
i redsel.

Og kommunistens grav
er alltid rød
av røde roser,
røde som det blod
som setter historiens blad
i blomst.

(Oktober 1956)

En mors oppgave

Av Che Lan Vien

Hos oss er det vanskelig å være mor
Der er andre land, hvor mødre
lærer sine barn å holde av blomster
Hos oss må vi også lære dem å unngå bomber

Der er andre land, hvor mødre
lærer sine barn å gjenkjenne
lyden av musikk og fuglesang
Her må vi også lære dem å kjenne forskjell
på en brummende B-52 og en F-105

Hellige jomfru Maria, som har holdt ditt barn
i dine armer i nitten hundre og seksti år
Vet du at mødrene i Vietnam i månedsvis
må sove langt fra sine sønner?

Der er tider, da mødre
lærer sine barn å være voksne
Der er tider, da vi må gjøre mer
Vi må lære dem å bli helter

Bladene i skolebarnets bok

Av Chinh Huu

Du går til skolen
med en bok i hånden.
Vinden som blåser på ditt liv
åpner den side for side.
Skolen er helt ny
som din sjel, min venn
og taket er tekket med røde teglsten

Ditt friske hår, som trærnes skygge,
dufter av nye blad.
Lykkelig, sammen med deg
vokser vårt land dag for dag.

De slipper et regn av bomber
på denne stump med papir
tynt som en månestråle
sart som vårløv.

I natt rører disse skoleguttblader
ganske vennlig mitt hjerte — ett for ett.
Lille hånd som gjør tegn til meg
mens dråper av blod faller mot jorden.

Barn, gid du kunne leve evig!
Jeg går gjennom tusen netter
for å vinne en eneste
sikker dag til deg.

Vi holder vakt nær deg
i våre kampstillinger.

Fiendens grusomme skygge
kan ikke skjule lampens lys
som lyser over ditt arbeide
og tvinger meg til å kjempe.

(1966)

En ung pike på jobb i grottefabrikken. Hun som alle de andre har alltid geværet innen rekkevidde.

Arbeidere i Nord-Vietnam:

Tross bomberegner fordobles produksjonen

I fjor var representanter fra DFFG (De förenade FNL-grupperna) i Sverige på besøk i Nord-Vietnam (DRV).

Blant annet fikk de treffe arbeiderne i en »hulefabrikk» i Than Hoa-provinsen.

»For vårt kjøtt og blod i Sør fordobler vi produksjonen». Dette sto skrevet på et skilt ved inngangen til fabrikk.

I Nord-Vietnam ble to ting lagt stor vekt på, overfor de svenske FNL-aktivistene:

Frigjøringskrigen mot USA-imperialistene går foran alt annet. Ho Chi Minh ble ofte sitert: »Ingenting er mer verdifullt enn uavhengighet og frihet». Det kan bare vietnameserne oppnå ved utholdenhet og tålmodighet i kampen.

Vietnam er ett land. Oppdelingen i Nord- og Sør-Vietnam er kunstig og består utelukkende fordi USA-imperialistene forhindrer gjenforening. Landsmennene sør for den 17. breddegrad er av samme kjøtt og blod.

Alle arbeiderne i hulefabrikken tilhørte »hjemmefronten» og samarbeider med enheter fra den regulære hæren for å forsvare fabrikk. Ved hver eneste arbeidsplass i hulen har arbeideren geværet innen rekkevidde, og på en benk nær utgangen sto en mitraljøse klar.

MOTTILTAK

I begynnelsen av 1966 ble denne fabrikk evakuert sammen med 9–10 andre bedrifter fra provinshovedstaden Than Hoa. Det var et mottiltak mot USAs bomber.

38 arbeidere flyttet inn i denne kunstige hulen ca. 10 kilometer utenfor byen.

I Than Hoa ligger de store fjellene nær det flate slettelandet hvor det drives jordbruk. Slettelandet kalles Masletten, etter elven Ma som renner gjennom her.

Midt ute på jordene stikker her og der høye, skarpe klipper opp. I en slik klippe ble hulefabrikken sprengt ut.

Fra den store hovedveien kjørte en ut på en smal vei mellom de hageliknende åkrene. Klippene kom nærmere. Foran klippen passet barna bøflene og kvinner arbeidet på åkrene. Det var ingenting som tydet på at her var industri, — unntatt bombekraterne.

Veien svingte kraftig flere ganger for å komme utenom kraterne. Da bilen stanset kom tre personer ut av klippen for å ta imot de besøkende uten at en kunne se inngangen til hulen. Men den var der, godt kamuflert.

Pham Van Cay, 48 år, partisekretær i fabrikk og Hoang Tinh, 28 år, verksted-sjef, fortalte om fabrikk. Over 20 ganger har amerikanske bombefly angrepet stedet. 17 ganger har hulen blitt

truffet av bomber, — en gang ble inngangen truffet. Men arbeiderne har aldri blitt skadet.

Produksjonen i hulen er større nå enn da fabrikk ble flyttet hit. Noen maskiner — først og fremst fresemaskiner og boremaskiner er laget i Nord-Vietnam, i Hanoi, noen er utenlandske.

Nå arbeider 50 personer ved fabrikk mot 38 ved evakueringen i 1966. Her produseres reservedeler til generatorer og jordbruksmaskiner. Denne fabrikk er egentlig bare et ledd i en større fabrikkproduksjonskjede.

Den delen av grotten der selve produksjonen foregår er omtrent 200 kvadratmeter stor. Foruten dette lokalet fantes minst tre andre: to så ut som lagerrom og ett med et stort bord og stoler. Det ble brukt til møter og studier, og fabrikkens sanggruppe øvde der.

Arbeidernes gjennomsnittsalder er 25 år, partisekretæren Cay er eldst. Alle har yrkesutdannelse av varierende lengde. Arbeidet pågår døgnet rundt i tre skift. De kvinnelige arbeiderne jobber dagtid og mennene på natta. Gjennomsnittslønnen er 60 Dong pr. måned. De fleste har fast lønn, noen få har akkord. De som går nattskift har ekstra betalt.

Syketrygd er gratis og når det er nødvendig får en fri uten avdrag på lønna. Kvinner får to måneder med full betaling når de føder barn. En mor kan også bli hjemme et visst antall timer på dagen dersom barnet er sykt og hun vil passe det

Studentleder fra Sør-Vietnam:

USA UT – øyeblikkelig og uten vilkår

I desember hadde Norge besøk av en studentdelegasjon fra den befrikkede del av Sør-Vietnam. Delegasjonen deltok på møter ved Universitetene i Oslo, Bergen og Trondheim. Delegasjonens leder Chau Phong fortalte at studentenes kamp i Sør-Vietnam retter seg mot Saigon-juntaen og USA-imperialismen. De krever fred, frihet, nøytralitet og nasjonal sjølbestemmelse. Deres eneste krav er at USA forlater Vietnam – øyeblikkelig og uten vilkår. Phong er medlem av Studentenes frigjøringsorganisasjon som er tilsluttet FNL.

Han forteller videre.

Den kamp vi fører i de befrikkede områdene – de områdene som kontrolleres av FNL/PRR – er den samme som den studentene fører i Saigon og andre steder.

I FNL-områdene finnes tre universiteter med omkring ett tusen studenter. Der studeres medisin, økonomi og pedagogikk. Det ville vært fint å ha flere emner, men krigen fører til at en i første rekke må utdanne seg til det som trengs mest – leger, lærere, økonomer.

Det er viktig å forene teori og praksis, sier Chau Phong videre. Derfor studerer vi en tid, arbeider ute blant folket en tid, for så å studere videre.

LANG TRADISJON I KAMP MOT INNTRENGERE

Studentbevegelsen i byene har en lang tradisjon i å bekjempe utenlandske inntrengere. Tidligere gjaldt det å få ut franskmenn og japanere. Nå må USA trekke sine tropper hjem. Nixon sier fred og mener krig. Gjennom den såkalte vietnamiseringen forlenger han krigen. Vietnameserne blir tvangsrekruttert og erstatter de USA-soldater som blir trukket hjem. Samtidig intensiveres bombinga over hele Indo-Kina.

Chau Phong - studentleder fra Sør-Vietnam

Studentene på universitetene i byene tvinges til å ta en militær utdanning. I store demonstrasjoner har de krevd en stopp av militærutdanningen og slutt på krigen. De krever også bedre undervisning. Og de vil at undervisningen skal gis på vietnamesisk. Nå skjer all undervisning på fremmede språk, engelsk, fransk, tysk.

Studentenes krav og demonstrasjoner slås ned av politi og militære. Bare noen dager før jeg kom hit ble 70 studenter arrestert i Saigon fordi de samlet inn penger til ofrene for den sykklonen som nylig dro over Vietnam, forteller Chau Phong til slutt.

(Forts. fra forrige side --)

selv – til tross for at alle barn har plass på daghemmet som står til disposisjon for alle på fabrikken. Dersom det er nødvendig, kan mødrene få deltidsarbeid av hensyn til sine barn.

Alle har minst to uker ferie med full lønn hvert år. Men de som drar på tur, enten til feriehotell eller slektninger, får lengre ferie om det trengs – og reisen er gratis.

Fagforeningen og ungdomsforbundet har startet en kampanje for å overgå de statlige produksjonsplaner som fabrikken har fått forelagt.

»Det er for at vi bedre skal kunne forsvare vårt land og bygge sosialismen», sier verkstedssjefen Tinh.

Arbeidet går videre tross bombing

USA ut av Indo-Kina, krever Norsk Studentunion

Krigen i Indo-Kina har overbevist fler og fler om at folkene der fører en rettferdig kamp som krever vår solidariske støtte. Derfor må vi sammen med folk over hele verden reise kravet «USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig og uten vilkår». Bare fullstendig amerikansk tilbaketrekking kan løse de indokinesiske folks problemer og forhindre ytterligere lidelser.

Bratteli-regjeringens anerkjennelse av DRV er et tegn på at kreftene som støtter USA-imperialistenes krig blir stadig mer isolert og markerer en endring i norsk offisiell politikk. Vi hilser regjeringens løfte om anerkjennelse med glede, og ser det som en klar politisk handling som forplikter regjeringen til en videre handlingsrettet konsekvent solidaritetspolitikk.

NSUs 15. Landsting vil derfor oppfordre den norske regjering til:

1. Klart fordømme og ta avstand fra USA-imperialistenes angrepskrig i Indo-Kina.

2. Støtte Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRRs) 7-punkt forslag for fred. Kreve at USA går med på å sette en endelig tidsplan for fullstendig og betingelsesløs tilbaketrekking av USA-tropper og PRR-allierte tropper i samsvar med PRRs forslag.

3. Ikke tillate at norske interessegrupper bistår og profiterer på den amerikanske krigføringen i Indo-Kina, f. eks. i form av transport av krigsmateriell og annet gods som er nødvendig for krigføringen.

4. Stans all økonomisk og teknisk bistand til Ky/Thieu-regimet i Sør-Vietnam. Slik bistand ytes i dag gjennom den asiatiske utviklingsbanken og enkelte FN-organisasjoner og går bl. a. til Saigon-juntaens pasifiseringsprogram.

5. Snarest bryte alle forbindelser med Saigon-regimet.

6. Snarest gå til folkerettslig anerkjennelse av PRR og søke opprettet diplomatiske forbindelser.

7. Umiddelbart ta skritt for å yte økonomisk og teknisk bistand til DRV og PRR, uten betingelser og i samsvar med PRRs og DRV's ønsker. Slike hjelpetiltak må ikke utsettes til krigen er slutt.

8. Innvilge Vietnamkrigsnektene politisk asyl i Norge.

Vietnamesernes smil er deres livsforsikring

Landsbybefolkning drevet sammen av soldater. De venter på tvangsflytning.

Bildet av en løpende kvinne med et lite barn på armen kan være et syn som festner seg. Det kan framkalle indignasjon og harme også. Slike bilder har vært brukt av amerikanernes propaganda i Vietnam-krigen. Teksten under bildet kunne lyde, »En ung vietnamesisk kvinne flykter med sitt barn bort fra kommuniststyrkene.»

I et tilfelle ble det avslørt at bildet nok viste en mor med barn på flukt, ikke bort fra »kommunist-tropper», men amerikanske bomber. Det lyder da også rimelig at folk vil unngå å bli bombet ihjel.

Hva skal en da si til uttalelser som »Min sønn er kidnappet av FNL» – og bilder som tydelig viser smilende landsbyfolk i det US-soldater fører dem bort fra landsbyen? Er amerikanske soldater plutselig blitt populære i den alminnelige vietnamesers øyne?

Nei, selvfølgelig ikke. De vet hva amerikansk militærpolitikk står for i praksis.

Velger de da å se FNL som et enda større onde og lar seg bli ført til friheten av amerikanerne?

Nei, aldeles ikke. FNL er dem selv og har alltid hatt den beste støtte i landsbefolkningen. Det er nettopp derfor amerikanerne har satt så mye inn på å føre bort landsbybefolkningen. I midten på 60-tallet ble strategiske landsbyer forsøkt. Folk ble pressa inn i regelrette konsentrasjonsleire. Nå måtte da FNL få dødsstøtet? Nei – FNL fulgte selvsagt med – inn i de opprettede leirene. Prosjektet måtte oppgis, for folk brøt seg ut og flytta tilbake til sine landsbyer.

NYE VEIER

Amerikanerne måtte forsøke nye metoder. Det ble forsøkt med gaver. Når USA-flyene hadde sluppet sine bomber ett sted, slapp de lekesaker og transistor-radioer innstilt på Saigon et annet sted. Folk tok det kaldt og samla sammen gavene og brente dem på bål på torget.

Amerikanerne slo inn på en mer systematisk metode. På den ene sida bombing og kjemisk krigføring, på den andre sida såkalte »Search and destroy Operations» der de bortførte befolkningen med harde metoder. Bombingen kunne folk overleve. De gravde seg ned, og lærte seg også metoder mot amerikanernes forgiftning av avlinger og mat.

USA-soldat »redder» smågutter bort fra landsbyen til byens »trygge» slum

Bortføringen av folk skjedde fra såkalte »harde FNL-områder». Offisielt het det at de flyktet fra stedet. Tok smilende imot, lot seg stue inn i helikopterne for å bli sluppet av i en by sammen med de hundretusener andre flyktninger.

Det var dette med smil og velkomst. Det er egentlig svært logisk at de tok smilende imot sine fiender.

For hva gjør et klokt menneske når amerikanske tropper invaderer byen? Det står ikke i døråpningen og rekker tunge til soldatene. Er en litt klok, forsøker en å tiltvinge seg et smil. Og vet en at en skal bortføres, er en klok og sier: »Javel, jeg vil bort.»

På samme måte: en mor som oppdager at hennes sønn har forsvunnet til FNL, rapporterer ikke at sønnen har sluttet seg til frigjøringsbevegelsen. Nei, det måtte lyde: »Min sønn er kidnappet av FNL.»

Slik gjør en om en vil overleve. En landsbybefolkning vet at Song My eller en av de mange andre massakrer kunne vært deres egen landsby. De vet at du må spille fornøyd, ellers kan du bli forlatt – men da ikke lenger levende. Alt levende inn i helikopteret – landsbyhytter brennes, det som kan ødelegges blir ødelagt. FNL skal ikke dra nytte av noe. Den brente jords taktikk er utført, letter de og setter kursen for en av byene. Da Nang, Saigon – eller la det seg være en i Laos eller Kambodsja der amerikanerne også går fram etter samme mønster overfor befolkningen. Systematisk bombing og ødeleggelse av landsbygda har fått byene til å svulme opp enormt.

SYK LOGIKK

Omkring 6 millioner mennesker er på denne måten drevet bort fra sine hjem i Vietnam. I Kambodsja har hovedstaden Pnom Penh svulmet opp fra 600 000 til rundt 1,3 millioner, og flere drives inn i den voksende slummen. Det samme

Spydeberg kinostyre har tatt «Green Berets» av programmet

- Faren for alvorlige demonstrasjoner var overhengende, sier Berger

Vi gjengir her kinosjef Torer Berbers svar på vår artikkel i For Vietnam 4/1971 der vi krevde at fascistfilmen «Green Berets» skulle tas av programmet.

Svaret er hentet fra avisen «Øvre Smaalenene». For Vietnams tilsvar er gjengitt på neste side, der vi oppklarer en del av Berbers villfarelser.

Filmen «Green Berets» er tatt av plakaten i Spydeberg. Kinostyret har behandlet saken og kinosjef Torer Berger sier til vår avis at filmen ikke vil bli satt opp som ordinær forestilling.

— Vil det si at filmen overhodet ikke vil komme til Spydeberg?

— Foreløpig vet jeg ikke om den eventuelt vil bli vist for kinostyret. Den vil imidlertid ikke komme opp som vanlig forestilling.

— Har påtrykket vært stort?

— Vi har gått ut i fra at det å sette opp filmen ville føre til alvorlige opptøyer og har blant annet fått en henvendelse fra politiet, sier Torer Berger, som har sendt følgende «Fritt Ord» innlegg til avisen:

Når Solidaritetskomiteen for Vietnam igjen slår på stortromme angående filmen «Green Be-

rets» og utber seg kinosjefens svar, skal det være meg en fornøyelse å komme med noen kommentarer.

Artikkelen i «For Vietnam» inneholder jo de kjente fraser vi har hørt tidligere. Det er også med en hvis skadefro den uttaler at filmen er blitt utsatt for kraftige demonstrasjoner der den er blitt vist. Demonstrasjoner som blir ledet fra sentralt hold. Det merkelige er jo også at mange av de som har stått for disse, har vært blant de ivrige forkjempere for «Fri Film». Ja, de er det kanskje i dag også, men har vel avgrenset området til sex-filmer. — Det kunne vært interessant å vite, redaktør Mikkelsen, om De selv hører til forkjemperne for «Fri Film.»

Artikkelen fortsetter videre med

å analysere mine uttalelser til Øvre. Ja, det er merkelig hvilke resultater man kan komme fram til, muligens en psykoanalytiker in spe her har hatt sin første Freud'ske oppgave. En ting må protestantene være klar over, og det er at de selv som ved sin politiske aktivitet, har brakt politikk inn i bildet. Uten denne «blest» som herved er blitt skapt, ville «Green Berets» høyst sannsynlig vært en ordinær krigsfilm som neppe hadde forårsaket køer ved norske kinoer. Men på grunn av denne «blest», er den, i likhet med andre aktuelle, omtalte eller omstridte filmer, blitt av interesse for en kinosjef. Dessuten er det blant publikum ytret sterke ønsker om å få se nettopp denne filmen. Hadde det vært av interesse for herr Mikkelsen, så kunne det ved en rundspørring blitt

framlagt ganske store tall.

Selvfølgelig er vi klar over at filmen inneholder visse propagandistiske toner. Det er noe vi kjenner til fra de fleste krigsfilmproduksjoner, enten det nå gjelder den 2. verdenskrig eller fra Korea-krigen. Ja, selv fra Vietnam er det tidligere blitt vist krigsfilm (Indo-Kina)! Dette var også tragedier, som om vi ikke kan trekke direkte paralleller her. Krigen i Vietnam har sin spesielle bakgrunn som det ve har liten hensikt å komme nærmere inn på her. Meldinger om umenneskelige misgjerninger som blant annet amerikanernes massakre i My Lai og FLN's massakre i Huế er vel noe som fyller oss alle med vemmelse, så jeg kan være enig i at de som reservasjonsløst stiller seg på den ene eller andre side her,

(Forts neste side --)

mønster med terror-bombing av landsbygda finner vi i Laos.

Amerikanernes logikk hevder ikke bare at folk flykter fra FNL eller andre frigjøringsbevegelser — det heter også at folk tilslutter seg amerikansk kontroll når de stues sammen i slummen.

Men hvordan kan det lyde rimelig at folk som er drevet bort med bomber og napalm vil støtte de som har gjort dette? Støtte i betydningen «arbeide for, støtte politisk» Saigon-juntaen, eller de tilsvarende korrupte styre i Kambodsja og Laos. En jordbruksbefolkning med tusenårige slektstradisjoner bundet til landsbyen føler slumtilværelsen som høyst nedverdiggende på toppen av det hele.

Den politiske motstanden og avskyen overfor amerikanernes politikk minskes selvsagt ikke. Frigjøringskampen følger med inn i byene. Ved TET-offensiven i 1968 så vi bevis for dette: plutselig var den amerikanske ambassade i Saigon omringet av FNL. Overalt dukket frigjøringsoldater opp: ikke en by eller et baseområde ble uberørt.

Amerikanerne har visst ikke innsett at det ikke går an å underkue og knuse en motstandsbevegelse ved å bortføre folk. FNL er ikke bundet til Vietnam slik at de får dødsstøtet om busker brennes og folk tvangsforflyttes. I det hele: USA kan forsøke med hva som helst, leketøy eller napalm; alt vil bidra til å styrke FNLs kamp og folkets motstandsvilje.

Landsbygda bombes — folk fordrives til den oppsvulmende byslummen.

«Frykt for opptøyer i Spydeberg»

Tilsvar til kinosjef Torer Berger

Spydeberg kinostyres vedtak om ikke å vise den amerikanske propagandafilmen «Green Berets» gleder oss i Solidaritetskomiteen for Vietnam meget. Men samtidig forskrekkes vi litt over premisene for kinostyrets vedtak: filmen tas av programmet «på grunn av fare for ukontrollerte opptøyer.» Altså savner vi det som åpenbart er det viktigste i den saken; nemlig hvilken rolle en filmvisning spiller i politisk sammenheng. Amerikaneren har sårt bruk for den minste ting som kan tas til fordel for deres «engasjement» i Vietnam. En visning av «Green Berets» innebærer en godtakelse av amerikansk propaganda og samtidig en undergravelse av den rettferdige kampen

det vietnamesiske folket fører mot den amerikanske krigsmakt. Når kinostyret besluttet å ta filmen bort fra programmet, gleder vi derfor over dette først og fremst fordi vi mener det til syvende og sist er en støtte til vietnams folk. Det er derfor skuffende at årsaken sies å være «frykt for opptøyer».

I sitt svar til oss sier Torer Berger at vi kommer med «de kjente fraser vi har hørt tidligere». Ja, det er helt riktig at de ikke er av ny dato. I hovedsaken hevder vi det samme som vi hevdet for fem år siden. Imidlertid er det en stor forskjell: mens vi for fem år siden ble beskyldt for å komme med kommunist-løgner, har vi i dag bred oppslutning om våre standpunkter. Det vi hele tiden har hevdet, er blitt bekreftet, ikke bare av Vietnams egne folk, men også av en voksende del

av den vestlige presse, til tross for amerikanernes uhyre godt understøttende propagandaapparat. Særlig var «Pentagon-rapporten» en mektig støtte for oss. For den som leser den, vil amerikanernes rolle i Indokina fortone seg slik vi hele tiden har beskrevet den. Solidaritetskomiteen for Vietnam har aktiv støtte fra folk i Unge Venstre, Sosialistisk Folkeparti Ungdom, Kommunistisk Ungdom såvel fra moderpartiene, AUFere, uavhengige progressive og SUF(m-l). Det er gledelig

å merke seg at flere og flere gjenomskuer amerikanernes rolle i Vietnam og Indokina for øvrig, og at motstandernes argumenter mot oss blir færre og færre. Den siste versjonen av desperate forsøk på den mørke blå fløyen har vært å hevde at «Pentagon-rapporten er kommunist-propaganda». Heldigvis benytter ikke Torer Berger seg av dette komiske lavmålet når han polemiserer mot oss, selv om han tydeligvis svever i noen villfarelser.

«FNL's massakre i Hué» er en av disse. Da amerikanernes massakre i My Lai (pluss rundt 30 til, større og mindre) ble avslørt, fikk amerikanerne plutselig akutt behov for å framstille FNL, som enda verre. Så ble «massakren i Hué» rasket sammen av propagandamaskineriet. Heldigvis går det an å motbevise denne propagandaen — selv på grunnlaget av pressemeldinger og vestlige kilder av «solid, konservativ karakter». Til nærmere studium i julen og på nyåret oversender vi Torer Berger tidsskriftet «For Vietnam» nr. 1, 1971 samt en artikkel fra Syn og segn nr. 6, 1971, der påstandene om massakre fra FNLs side blir tilbakevist.

Den massakren som utspant seg der, sto nok (dessverre for Torer Berger) amerikanske soldater, bombefly og marinefartøyer for.

I det hele — det er ofte urovekkende å se hvilke vrangbilder

USA-vennlige pressebyråer gir av krigen i Indokina, og den frigjøringskrig folkene der fører mot amerikansk imperialism. Det er et faktum at amerikanernes eneste støtte i Vietnam er det korrupte Thieu-regimet. På den annen side står FNL som den samlande organisasjon (kommunistisk aggresjonslig, hevder ofte vestlig presse) med støtte fra alle slags organisasjoner fra katolikker, buddhister til forskjellige yrkesorganisasjoner og politiske partier. Det politiske målet er å få amerikanerne ut av Vietnam og skape fred — og en demokratisk, nasjonal enhetsregjering der representanter fra forskjellige befolkningslag, trossamfunn, patriotiske partier og krefter skal være med. Vietnameserne vil kort og godt ha sin nasjonale selvbestemmelse uten fremmed innblanding, slik det norske folk kjempet i 1814, 1905 og siste verdenskrig (skjønt — langt mindre målestokk).

Torer Berger kommer med en del sleivspark som vi ikke her ofrer plass på. Ett av dem må likevel tas alvorlig; nemlig det at han sidestiller Solidaritetskomiteen for Vietnam med visse brunskjortere: «... dette er et klart misbruk av makt som vi kjenner best fra brunskjortetiden i Hitler-Tyskland...» Det er et historisk faktum at de politisk høyre-grupperinger Torer Berger tilhører var de ivrigste støtter for fascistene, så hans utfordring til oss om å studere dette fenomen nærmere returneres herved. I det hele må Torer Berger gjerne få flere opplysninger/materiell fra oss, om han ønsker å kvitte seg med villfarelser hva angår amerikanernes rolle i Indokina. Henvendelse: Solkom, Boks 71, Kjelsås, Oslo 4.

Vennlig hilsen
Rolf Mikkelsen

Redaktør For Vietnam, utgis av Solidaritetskomiteen For Vietnam

(Forts. fra forrige side --)

kan kalles folkemordere.

Det er riktig som redaktør Mikkelsen påpeker, at under krigen ble tyskernes propagandafilmer gjennomskuet av det norske folk. Jeg tror ikke flesteparten har mistet sin dømmekraft fra den gang eller at det står noe dårligere til med den nye generasjon. Det går nemlig an å se noe mer objektivt på dette enn ensidig kommunistisk/SUFsk eller amerikansk.

I hele artikkelen ligger det en dårlig skjult trussel om vold. — Dette er et klart misbruk av makt som vi kjenner best fra brunskjortetiden i Hitler-Tyskland, — hvor også folk ble nektet å se det de ville. Disse aktivistgruppene bør nok studeres nærmere ordene demokrati og fasisme, og finne ut hva de står for.

Til slutt vil jeg nevne at kinostyret i Spydeberg behandlet saken i møte 24. sept. og fattet følgende vedtak:

På grunn av den fare det ville være for ukontrollerte opptøyer med derav følgende risiko for publikum, og etter henvendelse fra politimyndighetene, finner kinostyret det riktig å forandre spilleprogrammet.

Torer Berger,
kinosjef.

Fra Hué,

Vi håper Torer Berger i løpet av jula har fått lest den riktige versjonen om massakrene i Hué.

Positivt om religionens stilling i Vietnam

»Communitas», organet for Norges Kristelige Studentbevegelse, overrasket positivt i nr. 2/71 som kom ut i september. Nesten en helse er viet emnet »Sosialisme og religion i Nord-Vietnam», og artikkelforfatteren, Trond Bakkevig, ser det hele fra en positiv side.

»Daglig leser vi i avisene om Vietnam-krigen. I vestlig presse blir det hele vanligvis framstilt som en kamp for demokratiet i Sør-Vietnam. Denne kamp sies å omfatte alle de verdier som vanligvis ble oppfattet som vesentlige her i Vesten,» heter det — men en viktig tilføyelse: »For mange andre mennesker står Vietnam-krigen fram som det klareste eksempel på hvordan den vestlige verden undertrykker og utbytter den tredje verden.»

»Communitas» har tydeligvis gjennomskua amerikanernes rolle i Indo-Kina, og stiller seg på demokratienes og folkenes side i kampen. I artikkelen refereres det til Hoc-Tap, Nord-Vietnams Arbeiderpartis skoleringsorgan. Her heter det at de troende medborgere i Nord-Vietnam nyter de samme rettigheter som alle andre borgere. Ikke nok med det, men de troende tar også del i kampen mot USA og for den nasjonale velstand og gjennomføringen av sosialismen. Arbeidere som hører til den

buddhistiske, kaodiske eller evangelisk kristne religion tar del i gjennomføringen av partiets politikk. Litt vanskeligheter har det vært med katolikken, men de tar nå også aktivt del.

»Communitas» spanderer også på seg et sitat av Ho Chi Minh: »Våre katolske medborgere ønsker mat til kroppen for å bli mette, men for sin sjel ønsker de friheten. For å nå dette mål, må en forsterke det kollektive arbeid, øke produksjonen og verdsette høyere den rollen som hver medarbeider spiller. Samtidig må en garantere den religiøse frihet. Likevel må ikke den religiøse aktivitet hindre produksjonen og sette seg opp mot statens lover.»

Når det gjelder troendes stilling i samfunnet, heter det at de har gått med i de mange kollektivene som er opprettet. I disse kollektivene må en garantere de troende fulle demokratiske rettigheter, og også sikre dem muligheten for å kunne få lederstillinger. Enhver aksjon som hindrer massenes religionsutøvelse — enten kirkegang, skriftemål eller nadverd — må forhindres. Likeledes må det forhindres at de troende lager vansker for de ikke-troende. Det tolereres ikke at noen bruker religionen i imperialismens tjeneste. De må avsløres. De religiøse skal lojalt ta del i oppbyggingen av den nye stat, og ikke ha en

oppbyggingen av den nye stat, og ikke ha en praksis som går på tvers av denne. For eksempel må diskriminering av kvinnen ikke forekomme, heter det.

Så langt noen punkter i Trond Bakkevigs artikkel i »Communitas».

SØR-VIETNAM

Vi skal her bidra med et par utfyllende bemerkninger om religionens stilling overfor FNL/PRR. Det er en kjent sak at mange religiøse organisasjoner står på FNLs side. Vi nevner her bare Patriotiske Buddhisters Forbund, Katolikker Viet Gud og Fedreland, Luc Dao Buddhister i Vietnam samt Protestantenes Gruppering. Om vi ser i FNLs politiske program, heter det her: »Respektene religionsfriheten, skape enhet og likestilling mellom de religiøse samfunnene.» FNL går inn for å respektere religionsfriheten og religionsutøvelse, beskytte og bevare pagoder, kirker, hellige plasser og templer. Videre heter det at alle religioner er likestilte og at ingen skal diskrimineres. Viktig er det å oppnå enhet mellom troende av forskjellig bekjennelse og mellom de troende og hele nasjonen — for å kunne bekjempe de amerikanske angriperne og deres lakeier og forsvare og bygge opp landet.

I den Provisoriske Revolusjonære Regjering aksjonsprogram heter det under kapitlet »Forsvare de nasjonale minoriteters interessen»: »PRR vil respektere trosfrihet og religionsfrihet, og oppnå likhet mellom de forskjellige religioner.»

I sin kamp mot imperialistene har altså vietnameserne vunnet de religiøse med seg, og de har gjennom sin praksis vist at religion og frigjøringskamp kan forenes. Særlig har buddhistene vært opposisjonelle mot Saigon-regimet utallige ganger.

Alt i alt: positivt fra »Communitas», og positivt om religionens stilling i Vietnam.

COMMUNITAS 2/1971

SEPTEMBER

ORGAN FOR NORGES KRISTELIGE STUDENTERBEVEGELSE

- IDENTITET OG FLYTTING
- RELIGION I VIETNAM
- OM KULTURRADIKALISME

Fra Palestinakomiteens Landsmøte

Palestinakomiteen i Norge avholdt sitt første landsmøte dagene 4—5 desember.

Organisasjonen har eksistert i vel 1 år og har i denne perioden utviklet grupper og enkeltkontakter over hele landet. Prinsipp-program, vedtekter og handlingsprogram ble utarbeidet gjennom gruppediskusjoner. Prinsipp-program og vedtekter ble vedtatt på landsmøtet.

Diskusjonen på handlingsprogrammet konkluderte med at forståelsen for det palestinske folkets kamp ennå er lite utviklet i Norge og at arbeidet fortsatt må settes inn på å danne den første basis for et organisert støttearbeid. Dette forutsetter at medlemmene selv må styrke sin kunnskap om det palestinske folkets kamp. Parolen: »Styrk studiene for å styrke det utadvendte arbeidet» ble her lansert.

I 1972 planlegger Palestinakomiteen å organisere en »Palestinsk Dag» på årsdagen for slaget ved »Al Karameh» (18. mars 1968). Slaget var den første store seier i kampen mot den sionistiske okkupasjonen.

Landsmøtet diskuterte to uttalelser. Den ene støttet enhetsdemonstrasjonen i forbindelse med Kosygins besøk. Den andre var en uttalelse om EEC og Midt-Østen. Landsmøtet vedtok med stort flertall å støtte demonstrasjonen mot Kosygin på et »selvstendig grunnlag». Sovjets samarbeid med USA om lanseringen av såkalte »fredelige stormaktsløsninger» som Rogersplanen, ble spesielt kritisert. Resolusjonen viser til hvordan Rogersplanen var den direkte årsaken til borgerkrigen og blodbadet i Jordan.

I debatten omkring EEC ble denne blokkens avhengighet av olje fra Midt-Østen understreket. Av dette ble det sluttet at på linje med andre stormakter ønsker EEC »ro» i området. EEC betyr derfor en klar trusel mot det palestinske og andre arabiske folks kamp for frigjøring fra imperialistisk dominans. Det ble pekt på at et evt. norsk medlemskap i EEC vil styrke EECs økonomiske og politiske slagkraft overfor folkene i Midt-Østen.

Landsmøtet valgte et landsstyre med representanter fra Trondheim og Bergen i tillegg til sentralstyret som sitter i Oslo. Som ny formann ble enstemmig valgt Peder Martin Lysestøl. — Landsmøtet ble hilset av gjester fra Solidaritetskomiteen for Vietnam og fra den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen. Det ble oversendt hilsener til palestinakomiteene i Sverige og Danmark, — til PRRs representant i Norge og til PLO, den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen.

Landsmøtet vedtok følgende minimums-paroler som politisk grunnlag for organisasjonen:

1. Full støtte til det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp på deres egne vilkår.
2. Full støtte til opprettelsen av et demokratisk Palestina med like rettigheter og plikter for alle innbyggere.
3. Bekjemp USA-imperialismen og den sionistiske staten Israel.
4. Bekjemp alle stormaktsløsninger som fornekter det palestinske folkets nasjonale rettigheter.

Palestinakomiteen i Norge,
Styret.

HV har fått en reaksjonær konkurrent i Oslo Forsvarsforening, som starter opp med skytetrening for ungdom.

Ytterste høyre fløy mobiliserer til skytetrening

Det bites negler i de reaksjonæres leir. Redselen for at grupper på »ytterste venstre fløy» bryter ned forsvarsviljen i det norske folk har skapt nytt liv i den 85 år gamle kampånd i Oslo Forsvarsforening. Nå skal de ut og verve folk for alvor. I løpet av høsten har foreningen opprettet et kontaktnett som omfatter en rekke gymnaser og andre videregående skoler i Oslo, og en forsøker å danne kjerner på 10–15 mann på hvert sted. Disse skal drive propaganda og »informasjon» om hva foreningen driver med. Fristende tilbud? Tja, det skal skaffes foredragsholdere og kan arrangeres filmkvelder. Alle gymnassamfunn og elevorganisasjoner kan videre være med på utflukter og omvisninger til militære »etablissementer» med orientering om »aktuell forsvars- og sikkerhetspolitikk». Videre er det interessant å merke seg at det gis skyteopplæring for gutter som er for unge til å stå i skytterlag. Det arrangeres sammen med Oslo Riflekorps. Et nytt tilbud er videre et statsstøttet forsvarskurs for studiesirkler. Ingen aldersgrense, verken oppad eller nedad.

At dette er en begynnende mobilisering av militante krefter på ytterste høyre fløy, synes å være hevet over enhver tvil. I Norges Forsvarsforenings organ, »Norges Forsvar» (nr. 10/71) markerer de sitt syn på krigen i Vietnam. »Vi mener at

amerikanernes engasjement var nødvendig dersom ikke Sør-Vietnam skulle bli overrent, og tvunget til å akseptere et herredømme det ikke ønsket», skriver foreningens generalsekretær. I og for seg ikke overraskende å finne dem på reaksjonens og folkemordernes side, og da blir heller ikke Oslo Forsvarsforenings filosofi om den hjemlige forsvarsvilje særlig uventet.

— Den målbevisste, organiserte virksomhet som grupper av etterkrigsungdom på ekstrem venstre-fløy driver for å bryte ned forsvarsviljen er et av tegnene på at roen omkring norsk forsvarspolitik er i ferd med å rakne, sier foreningens formann, Jann T. Lund i et intervju med Aftenposten.

Dette faller helt i tråd med et foredrag forsvarssjefen nylig holdt i Oslo Militære Samfund der han fastslo at »infiltrasjonen av usunne uroelementer i Forsvaret sannsynligvis vil fortsette og at den etter hvert vil foregå på en mer fordekt og subtil måte».

Videre bekymres en i Oslo Forsvarsforening over at forsvarsbudsjettet for kommende år er redusert i forhold til den tidligere vedtatte langtidsplan for Forsvaret og bryter med dens forutsetninger.

Botemidlet for slike vederstyggeligheter skal altså være å gjøre seg sterkere gjeldende i den aktuelle forsvarspolitiske

ebatt og verve folk til sine rekker. Fordobling av foreningens medlemstall synes fullt oppnåelig — med særlig vekt på å nå de unge som er »mest utsatt for undergravingsvirksomhet». Foreningen har slått inn på en mer aktiv og utadvendt politikk etter at styret ble omtrent totalt utskiftet for et halvt år siden. Tidligere var den dominerende oppfatning at foreningen skulle være en »beredskapsorganisasjon» som i første rekke skulle tre i virksomhet når »det meldte seg alvorlige faresignaler som berørte norsk sikkerhets- og forsvarspolitik». Vel, det nye styret har altså funnet ut at faresignalene er til stede, og skal ut av dvalen for å mobilisere hjelpetroppene til kamp mot infiltrasjon og for forsvarsviljen. Nå er vel dette egentlig ikke noe nytt fenomen. Vi kan ikke fri oss fra å assosiere slike sivilgarder med hendelser i 30-årene. Forsvarsånden skulle også da livnes opp — akkompagnert av ivrig støvletramp.

Ekstreme høyrekrefters innbilte eller følte press fra progressiv tenkings framgang har alltid ført til samling i halvmilitære organisasjoner. Oslo Forsvarsforening har heller ikke unngått å bli politisk avslørt. Det er nesten vemodig å merke at Jann T. Lunds optimisme om medlemstall og framgang faller ned et par hakk mot slutten av intervjuet i Aftenposten.

»Det har vært et problem for foreningen at den er blitt identifisert med høyre-fløyen i norsk politikk, til tross for dens »partipolitisk nøytrale karakter», heter det.

— Vi har forsøkt å etablere kontakt med alle politiske ungdomsorganisasjoner for å skape så bred oppslutning som mulig, men bare Unge Høyre har reagert positivt på denne henvendelse. Fra de andre er det overhodet ikke kommet noe svar, sier Jann T. Lund.

Når vi tar opp dette i For Vietnam, er det fordi vår virksomhet ikke går klar av den virkning et framstøt fra høyrekreftene må ha. Når en pro-amerikansk militarist-organisasjon som Oslo Forsvarsforening mobiliserer ungdom til skytetrening og kurser i forsvarspolitik, betyr det en skjerping av kampen. Som kjent står Solkom på en klart uttalt linje mot NATO som driver »øvelser» i å kneble legale organisasjoners virksomhet, slik som avsløringa av »Good Heart» viste. Når Oslo Forsvarsforening skal utvide sin »beredskapsorganisasjon» som trer i funksjon når »alvorlige faresignaler for landets frihet, uavhengighet og fred» dukker opp, må vi derfor være på vakt og motarbeide dette, siden venstrekreftenes legale arbeid blir sett på som »faresignaler».

Ifølge Jann T. Lund har de altså allerede oppretta kontakt ved de fleste høyere skolene i Oslo. Anti-imperialister bør merke seg disse folka og bekjempe virksomheten deres. Foreningens framstøt er en trusel mot vårt arbeid som bygger på demokratiske rettigheter som vi må verne om.

Burma – militærdiktatur på vei mot frigjøring

Burma grenser til Indo-Kina. Det snakkes eller skrives sjelden om dette landet. Det er meget vanskelig for journalister og utlendinger å komme inn i Burma. Landet var en engelsk koloni som India. I 1962 tok en militærjunta makten. Siden det har det gått raskt nedover: korrupsjon og svartebørshandel øker de rikes gevinster på befolkningens bekostning. Men folket er i ferd med å reise seg til kamp. Frigjøringsstyrker i nordøstre delen av landet vokser seg stadig sterkere.

Burma ble selvstendig i januar 1948 etter å ha vært engelsk koloni siden 1885. Koloniherrernes interesse for Burma er av enda eldre datum. Allerede på 1600-tallet lå forskjellige handelskompanier i strid med hverandre om handelsrettighetene i Burma. Først og fremst dreide dette seg om de engelske og hollandske kompaniene, men under 1700-tallet overtok franskmennene hollenderenes rolle som engelskmennenes fremste motstandere.

Etter harde strider mellom de engelske og franske kolonistene ble landene i Sør-

og Sørøst-Asia fordelt mellom England og Frankrike 1800-tallet. India, Burma, Ceylon og Malaysia ble engelske kolonier mens Indo-Kina ble fransk.

LIBERALERE MOT MARXISTER

I løpet av 1930- og 1940-tallet vokste det opp en befrielsesbevegelse i Burma. Innenfor den oppsto det to grupper. Den ene gruppen besto av den såkalte Thakin-bevegelsen som sprang ut av studentkretser på 1930-tallet. Den gikk inn for en radikal liberal politikk og hadde fått en viss inspirasjon fra Gandhis ikkevoldspolitikk. Det var et forholdsvis sterkt religiøst innslag i bevegelsen. Mange av lederne var troende buddhister. En av disse var U Nu som ble Burmas statsminister etter frigjøringen.

NÆRMET SEG KOLONIHERRENE

Under de japanske fascistenes okkupasjon av Burma (1942–45) ble det dannet

FAKTA OM BURMA

- Størrelse: 680 000 kvdr. km. (ca. 2 ganger Norges størrelse)
- Befolkning: 27 millioner. 30–40 prosent er analfabeter.
- Jordbruk: De viktigste vekstene er ris, sukkerrør, bønner.
- Industri: De fleste industrier og verksteder er privateide (16 000 private, 1 300 statseide).
- Handel: Største handelspartner er Japan, Storbritannia og India.
- Eksport: Viktigste varer er ris, teak, mineraler (wolfram, tinn og bly). Riseksporten er i dag 1/10 av kolonitidens. Nedgangen skyldes mye at USA fra midten av 1950-tallet begynte å selge sin overskuddsris meget billig.
- Import: Ferdige industriprodukter, maskiner, transportutstyr og forskjellige matvarer.

(Kilde: Far E. Ec. Review, Yearbook 1971).

Et tysk kart over Burma med landets naturrikdommer inntegnet

en antijapansk front som ble kalt Antifascistiske Folkets Frihetsorganisasjon, AFPFL.

Etter seieren over japanerne tok Thakin-bevegelsen over AFPFL. De utelukket kommunistene fra fronten i 1946 og nærmet seg i stedet de engelske koloniherrne. I og med at japanerne ble drevet ut av landet, vendte de engelske kolonistene tilbake. Men de møtte større motstand enn noensinne. Arbeidere, bønder og studenter tok opp kampen mot det engelske overherredømme med streiker og demonstrasjoner. Imidlertid gikk lederne av AFPFL med på et forslag om samarbeide med kolonimakten i 1946, og forhandlinger ble innledet. AFPFL motsatte seg kamp mot engelskmennene og avblåste en pågående generalstreik og erklærte at lov og orden skulle opprettholdes.

Det ble stadig tydeligere at de engelske imperialistene forsøkte å forhandle seg til en løsning og skaffe seg pålitelige samarbeidspartnere når Burma skulle få sin selvstendighet.

I 1948 fikk Burma sin formelle selvstendighet. Landet ble oppdelt i forskjellige delstater og fikk en sterk sentralregjering med statsminister U Nu som leder. Videre ble det dannet et parlamentarisk tokammer-system.

Det nye regimet møtte sterk opposisjon. På våren 1948 startet det kommunistiske partiet væpna kamp mot regjeringen i Rangoon. Kommunistene fikk tilslutning fra de fleste av de frivillige styrkene som hadde vært med i frigjøringen fra de engelske imperialistene. Til og med tropper fra landets hærstyrker sluttet seg til kampen. Imidlertid greidde regjeringsstyrker under ledelse av general Ne Win å undertrykke opprøret.

Regjeringspartiet, AFPFL, forsøkte å gi inntrykk av å føre en sosialistisk politikk. En del bedrifter ble nasjonalisert etter selvstendigheten og en åtteårsplan ble startet i 1952 for bl. a. å utvikle innenlandsk industri. Men planen var vanskelig å sette ut i livet til tross for at regjeringen slapp inn utenlandsk kapital mot slutten av 1950-tallet.

GENERALENE TAR MAKTEN

Samtidig oppsto det personlige motsetninger innen AFPFL, og partiet ble splitta. I begynnelsen av 1960-tallet økte dessuten motstandskampen i landet, og regjeringen fikk stadig større vansker med å beholde kontrollen. Den innenlandske overklasse som hadde vokst opp etter selvstendigheten fant at deres interesser var truet. De militære slo til, og statsminister U Nu ble styrtet av sine generaler. Lederen for disse var forsvarsminister Ne Win. Han erklærte at hans viktigste oppgave var å slå ned alle opprør som forekom i landet.

Parlamentet ble oppløst og politikerne ble arrestert og satt i fengsel. Et såkalt revolusjonsråd bestående av 17 offiserer ble opprettet. Den nye juntaen forsøkte i enda større grad å gi inntrykk av å være sosialistisk. De militære offentliggjorde en

Lakkmaleri i Mandalay – et tradisjonarikt kunsthåndverk

erklæring med tittel »Burmas vei til sosialismen«, og dannet sitt eget parti, »Burmas sosialist-program parti«. Alle andre partier ble forbudt.

De militære som tok makten i 1962 innså at de skulle få vansker med å holde stand uten ei breiere støtte. Juntaen forsøkte derfor å vinne støtte hos arbeidere og bønder ved å hylle disse ved offentlige seremonier. Militære ble sendt ut på landet og på fabrikker for å fotograferes med bønder og arbeidere. Ved dette skulle de bevise sin interesse og delaktighet i deres arbeide.

Både den bølge av nasjonaliseringer som fulgte i kuppets spor, og generalenes forsøk på å lage en sosialistisk fasade hadde blant annet til hensikt å gi juntaen ei breiere støtte og vinne en del av den sosialistiske opposisjonen. Til en viss grad har juntaen lyktes med sine anstrengelser, i det Moskva-vennlige kommunister og en del trotskister støtter den i dag.

I de årene som Ne Wins militærjunta har sittet med makten, har landets problemer stadig økt. Hongkong-avisen Far Eastern Economic Review skrev 6/3-71: »Ni år av Burmas vei til sosialismen har gjort landet fattigere enn noensinne.«

DE RIKES LAND

Omkring 70 prosent av landets befolkning livnærer seg ved jordbruk. De er like dårlig stillet nå som under det engelske kolonistyre. Like lite da som nå har den enkelte bonden fått del i det jordbruket egentlig kaster av seg. Han er alltid blitt tvunget til å selge sin ris for en billig

penge, og gevinstene har havnet i andres lommer. Under engelskmennene forsvant overskuddet ut av landet – i dag går det til de militære og korrupte tjenestemenn. I 1964 tjente f. eks. de høyeste militære godt over 3000 dollar i året, mens en bonde til sammenlikning måtte greie seg med ca. 25. En stor del av den dyrkede jorda eies av rike jordeiere. De skaffet seg sine eiendommer under den engelske kolonitiden. I begynnelsen på 1950-tallet forsøkte det daværende styret å gjennomføre en jordreform. En av årsakene til de kraftige opprørene da var nettopp bondenes misnøye med de rike godseierne. For å minske misnøen og dempe opprørene besluttet regjeringen at jordreform skulle gjennomføres, men på grunn av den kraftige korrupsjonen ble den en reform som forble på papiret.

Juntaens økonomiske problem har økt sine årene. Tidligere har underskuddet kunnet dekkes av utenlandske lån og bidrag, først og fremst fra Japan, Sovjet, England og USA. I 1968 ble økonomien reddet ved et lån fra Sovjet på ca. 270 millioner kr. Men forrige år var landets økonomi blitt så dårlig at Ne Win ikke fikk de lån som han hadde regnet med fra engelske finansfolk.

Også på det industrielle området har juntaen problemer. Burmas industri er lite utviklet. Det lille av industri som kom til under den engelske kolonitiden var bare beregnet til å gi koloniherrne billige råvarer og hurtige gevinster.

Etter selvstendigheten 1948 skulle statsminister U Nu satse på en industrialisering

(forts. neste side..)

av landet. En del utenlandske bedrifter ble nasjonalisert, og en nasjonal industri skulle bygges opp. Det ble planlagt å bygge 50 nye industribedrifter i løpet av den åtteårsplanen som ble innledet i 1952. I 1961 var imidlertid bare 18 av disse ferdig bygd.

MISLYKKET

Selv general Ne Win har satset på en statseid industri. Men heller ikke han har lyktes noe videre med sine forsøk. Industriministeren, en av de militære, klaget over at industriproduktene var av dårlig kvalitet og for dyre. Han la en stor del av skylden på arbeiderne og sa blant annet: »Vi kommer ikke til å gjøre noen framskritt før våre arbeidere slutter med sine slurve arbeidsvaner.» Men landets offiserer bør ikke vente at arbeiderne skal kjenne noe ansvar overfor dem, for arbeiderne får ikke engang danne fagforeninger for å ivareta sine interesser.

OMFATTENDE KORRUPSJON

De nasjonaliserte bankene og detaljhandelen er omdøpt til »folkets banker» og »folkets butikker». De siste har gjennom omfattende korrupsjon og vanstyre som er karakteristisk for hele Burmas administrasjon, skapt en utbredt misnøye med styret. Den engelske avisen Financial Times skrev (29/10-1970) at »folkebutikkene» var tomme eller halvtomme og at de som ikke hadde råd til å handle på den utbredte svartebørsen var tvunget til å stå i lange køer utenfor »folkebutikkene».

MAKTUTØVELSE

For å opprettholde kontrollen i landet har militærjuntaen en hær på 150 000 mann. Den er utstyrt med våpen først og fremst fra USA, men også fra Sovjet og England. Størstedelen av våpnene fra USA har juntaen fått gratis.

Ne Wins falleferdige junta bli støttet av sosialimperialistene i Sovjet. Ne Win taler »Burmas vei til sosialismen» samtidig som han får våpenhjelp fra USA, England og Sovjet.

U Nu har fått økonomisk støtte fra utenlandske imperialister. Disse har sett en mulighet til å komme inn med sin kapital i Burma i framtida, noe som ikke har vært mulig i noen større utstrekning under general Ne Wins sterkt nasjonalistiske styre. Ved å gi løfte om olje-, gruve- og fiskerettigheter til disse imperialistene har U Nu fått penger til å kjøpe våpen og utrustning til sin gerilja som er utstyrt med amerikanske M-16 gevær.

På grunn av juntaens mange problemer svekkes dens stilling. Hittil har den forsøkt å begrense de utenlandske imperialistenes innflytelse i landet. Men juntaen tvinges til å vende seg til disse i større og større grad for å få hjelp i form av lån, investeringer, teknisk personell, og ikke minst militær hjelp. Juntaens avhengighet av imperialistene gjør at disse i stadig større grad kan stille vilkår for sin hjelp. På lengre sikt kommer imperialistenes innflytelse i Burma til å øke både politisk, økonomisk og militært. Det er ikke trolig at U Nu, om han skulle greie å styrte Ne Win, skulle greie å hindre imperialistenes innflytelse ettersom han er helt avhengig av deres støtte.

Den gamle kolonimakten Storbritannia kommer derfor med stor sannsynlighet til å bli etterfulgt av sine nykoloniale kolleger i USA, Japan og Sovjet. Men på lang sikt kommer disse til å møte en økende og mer enhetlig motstand fra folket i Burma. Folket kommer ikke til å akseptere de nye kolonialistene.

Det kan kanskje synes merkelig at USA støtter et regime som har nasjonalisert størstedelen av de utenlandske bedriftene. Men ettersom Ne Wins militærjunta ser det som sin fremste oppgave å knuse de »kommunistiske» opprørene, er det forståelig at USA akkurat nå ser militærjuntaen som den beste garanti for sine interesser. De engelske imperialistene har etter alt å dømme samme motiver for å støtte Ne Win. Sosialimperialistene i Kreml forsøker å vinne innflytelse i mange land verden over, slik også i Burma. De framstiller Ne Win som en progressiv general som leder sitt folk fram til målet – sosialismen. Men i Burma, liksom i Kambodsja, har Sovjet-lederne stilt seg på en liten militærjuntas side mot det store flertallet av befolkningen.

MASSAKRER

I sin iver etter å bevare lov og orden og slå ned all »kommunistisk» motstand har generalene skaffet seg enda flere motstandere. I dag kontrollerer juntaen omkring 2/3 av landet. I de områder der juntaen ikke har kontroll, farer den fram med samme metoder som kollegaene i Vietnam; byer bombes med napalm, og sivilbefolkningen massakreres. Militærjuntaen har blant annet stoppet tilførselen av jodsalt til nordre Burma – et område som fra før har ganske mange tilfeller av struma på grunn av knappheten på jod. Soldater i hæren som kommer fra disse områdene har i økende grad desertert når de har oppdaget at de holdt på å myrde sitt eget folk.

Problemene hopper seg opp omkring general Ne Win og hans militærjunta. Generalen har imidlertid allerede gardert seg i tilfelle vanskene skulle bli for store. Han har nemlig kjøpt hus og golfbane i England...

Frigjøringsstyrkene som kjemper mot Ne Wins junta har sine sterkeste støtteområder i deltaområdet i sør og i nordre delen av landet. Den største gruppen utgjøres av Nasjonale Demokratiske Enhetsfronten. I denne inngår det kommunistiske partiet sammen med grupper og organisasjoner fra den største befolkningsgruppa og fra ulike minoritetsgrupper. Det finnes også andre frigjøringsgrupper som kjemper imot juntaen. Oftest skjer det for at de skal få større selvstendighet overfor de styrende i hovedstaden Rangoon.

HJELP FRA IMPERIALISTENE

I løpet av våren 1971 har ytterligere en frigjøringsgruppe kommet med. For noen år siden erklærte U Nu at han tok sikte på å styrte Ne Win. Siden det har han reist rundt i forskjellige land for å få støtte i kampen mot sin tidligere forsvarsminister. U Nu sa seg villig til å ta imot hjelp fra hvem det skulle være – »om det så skulle være djevelen selv».

Kilder: (foruten de som er angitt i teksten)

- »Burma from Kingdom to Independence» av Frank Trager
- »Governments and Politics of Southeast Asia» Mc Turnan Kahin
- Far Eastern Economic Review Yearbook, 1971,
- »Asian Drama» av Gunnar Myrdal.
- New Statesman, 22/4-1966.
- Current History, febr. 1964.
- The Call, nr. 1, 1968.
- Far Eastern Economic Review, 12/12-1970.

Artikkelen er i sin helhet hentet fra Vietnam Bulletin, nr. 4/1971.

Bestill Solkom-materiell !

Send meg så raskt som mulig pr.
postoppkrav:

... FNL-oblater a kr. 0,05
... Frigjøringsfondsplakat a kr. 1,00
... Ho Chi Minh-plakat a kr. 3,00
... FNL-merker a kr. 1,00
... For Vietnam (FV) 2/68 a kr. 1,00
... FV 3/68 a kr. 1,00
... FV 4/68 a kr. 1,00
... FV 1/69 a kr. 1,00
... FV 2/69 a kr. 1,00
... FV 3/69 a kr. 1,00
... FV spesialnr. 2/69 a kr. 1,00
... FV 2/70 a kr. 1,50
... FV 3/70 a kr. 1,50
... FV 4/70 a kr. 1,50
... FV 1/71 a kr. 1,50

... FV 4/71 a kr. 1,50
... FV 5/71 a kr. 1,50
... Glimpses of US Neo-colonialism a
kr. 5,00
... Vietnams Arbeiderpartis historie
1930-1970 a kr. 7,00
... FV programhefte a kr. 2,00
... HUF-hefte a kr. 0,50
... Grunnskole om Vietnam a kr. 4,00

Navn:
Adresse:

Send bestillingen til:

Solkom,
Boks 71 Kjelsas,
Oslo 4.

NB: Alle som bestiller må betale porto/en
selv

Ta kontakt med Solkom eller ei
FNL-gruppe og tegn støttemedlems-
skap.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ARENDALE
Liv Johansen
Gamle Songevei 115
4800 Arendal

BERGEN
FNL-gruppene i Bergen
Boks 3
Bergen Universitet
5000 Bergen

BJUGN
Willy Engvik
Fosen gymnas
7160 Bjugn

BREIVIKBOTN
Vilfred Bjønnes
9593 Breivikbotn

BRYNE
Jac Lund
4340 Bryne

BÆRUM
Lisbeth Hansen
Bregnedraget 6
1347 Hosle

DRAMMEN
Drammen FNL
Boks 1541
3001 Drammen

DROBAK
Morten Larsen
Sørenskriver Ellefsens vei 5
1440 Drøbak

EIDSVOLL
Stein Oppedal
Boks 74
2074 Eidsvoll verk

EIDSVÅG
Odd Arne Aandal
Neset Realskole
6460 Eidsvåg

ELVERUM
John Garsjø
Elverum lærerskole
2400 Elverum

FREDRIKSTAD
Egil R. Hermanns
Sportsvn. 8
1600 Fredrikstad

GJØVIK
Gjøvik FNL-gruppe
c/o Boks 133
2801 Gjøvik

HALDEN
Britt Olsen
Raschespranga 1
1750 Halden

HALTDALEN
Asbjørn Flatberg
7487 Haldalen

HAMAR
Hamar FNL-gruppe
Boks 269
2300 Hamar

HARSTAD
Tore Hoel
Boks 371
9401 Harstad
HAUGESUND
Knut Jarl Rødje
4265 Håvik

HEMNESBERGET
Frank Marstokk
8640 Hemnesberget

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen
Prestbakkvn. 5
9750 Honningsvåg

HORTEN
Tore Hagen
Bromsjordet 6
3190 Horten

HØNEFOSS
Hønefoss FNL-gruppe
Boks 96
3501 Hønefoss

KLEPPESTØ
Bård Espelid
5300 Kleppestø

KONGSVINGER
Tor Aas
Vollgt 11
2200 Kongsvinger

KRAGERØ
Ole Andre Engrav
3768 Vadfoss

KRISTIANSAND S.
Odd Hansen
Øvre Fergested 8
4600 Kristiansand S.

KRISTIANSUND N.
Geir M. Fredriksen
Ulriks Olsens vei 29
6500 Kristiansund N.

LARVIK
Lise Gjertsen
Øvre Torggt. 4
3250 Larvik

LEVANGER
Frode Kverneng
Neset
7600 Levanger

LILLEHAMMER
Lillehammer FNL-gruppe
c/o H. Lambine
Boks 105
2601 Lillehammer

LILLESTRØM
Bente Lovås
Nesgt. 24
2000 Lillestrøm

MO I RANA
Rana FNL
Boks 46
8613 Selsfors

MOLDE
Molde FNL-gruppe
Boks 346
6401 Molde
MOSJØEN
Mosjøen FNL-gruppe
Boks 272
8651 Mosjøen

MOSS
Jens P. Elvestad
Valerveien 98
1500 Moss
MYSEN
Einar Haakaas
1866 Båstad

NARVIK
Brit Høem
Måseveien 22
8500 Narvik
NESNA
Leif Elsvatn
Nesna lærerskole
8700 Nesna

NOTODDEN
Kjell Sollid
Postboks 86
3671 Notodden

ODDA
Peter Steen
Rødna 20
5750 Odda

OSLO
FNL-gruppene i Oslo
Boks 558 Sentrum
Oslo 1

OPPDAL
Ola Moen
7400 Oppdal

OPPEGÅRD
Eyolf Brodal
Korgvn. 14
1412 Sofiemyr
PORSGRUNN
Sissel Heitmann
Iduns vei 1
Hovenga
3900 Porsgrunn

RINGSAKER
Dag Linna
Ringsaker Folkehøyskole
2360 Ringsaker

RISSA
Roar Blomstervik
7100 Rissa

ROA
Stein Buan
2740 Roa
RYKKIN
Jørn Torgersen
Økriveien 19
1349 Rykkinn

SANDEFJORD
Geirmund Hole
Sørby
3200 Sandefjord

SANDNESSJØEN
Tor Helge Allern
Sandnessjøen sykehush
Boks 312
8801 Sandnessjøen

SKIEN
Per Haakonsen
Hynisgt. 9D
3700 Skien

SKJETTEN
Jørn Takla
Solvangen 34
2013 Skjetten

SOGNDAL
Jan Erik Eide
Hybelhuset
5800 Sogndal

STRANDEBARM
Anne-Marie Oma
Fagskolen i husstell
5630 Strandebarm
STYRKESNES
Nikolai Alstadsæter
8222 Styrkesnes
SVOLVÆR
Kåre Andersen
c/o Aslaug Krystad
Sivert Nilsens gt. 1
8300 Svolvær

TINGVOLL
Kjetil Rørstad
Tingvoll gymnas
6630 Tingvoll
TROMSØ
Ellen Østgård
Holt
9000 Tromsø

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper
Boks 2844
7001 Trondheim

TYNSET
Jorun Erstad
Tynset gymnas
2500 Tynset

VARDØ
Vardø Solkom
Boks 26
9951 Vardø

STAVANGER
Stavanger FNL-grupper
Skagen 35
4000 Stavanger

STEINKJER
Per Dagfinn Green
7730 Beitstad

STORD
Jostein Grov
Stord Gymnas
5400 Stord

VESTNES
Terje Grytten
Hellandsheimen
6390 Vestnes

VINES
Stein Lothe
Boks 37
5796 Vines

VINSTRA
Elling Tjønneland
Gudbrandsdalen gymnas
Elevheimen
2640 Vinstra

VOSS
Terje Olsen
Voss gymnas
5700 Voss

VÅGSBYGD
Margaret Pedersen
Agder folkehøyskole
4620 Vågsbygd

OYSTESE
Øystese FNL-gruppe
5610 Øystese

ALESUND
Per Inge Gromsø
Boks 595
6001 Alesund

AMOT MODUM
Tore Nilsen
Høgli
3340 Amot Modum

ANDALSNES
Svein Tveiten
6320 Isfjorden